

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SİYAH TAKIM ELBİSELİ ADAM

STEPHEN KING

İllüstrasyonlar: ANA JUAN

Çeviri: AYBERK ERKAY

Ek olarak

Nathaniel Hawthorne'un kısa öyküsü:

"Genç Goodman Brown"

Stephen King

(Portland, 1947)

Amerikalı yazar. İlk romanı Carrie (1974), ardından The Shining (1977) ile eleştirmenlerin beğenisini kazandı. Etkili ve dolaysız üslubu, günlük yaşamın en rahatsız edici yönlerini vurgulama konusundaki büyük yeteneğiyle birlikte, onu tarihte korku edebiyatında en çok satan uzman yaptı (ayrıca fantastik ve bilimkurgu türüne de giriş yaptı)... Televizyon için öyküler ve senaryolar yazan yazarın, romanlarının çoğu filme çekildi.

Yazar ve Eserleri Hakkında Daha Fazla Bilgi:

https://tr.wikipedia.org/wiki/Stephen_King

İllüstrasyonlar

Ana Juan

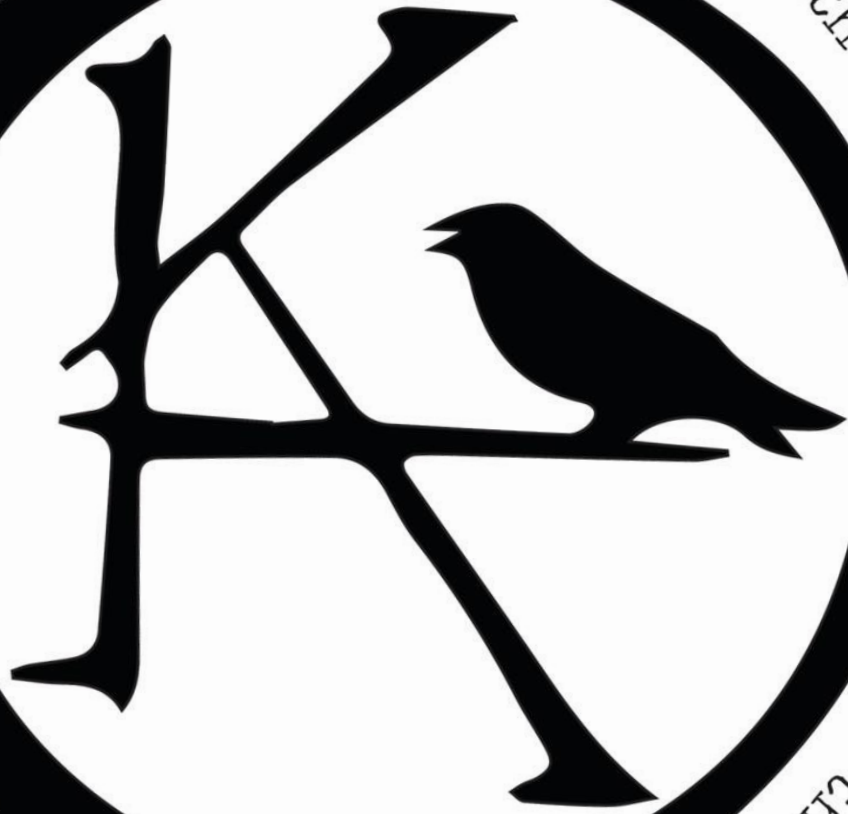
Ana Juan

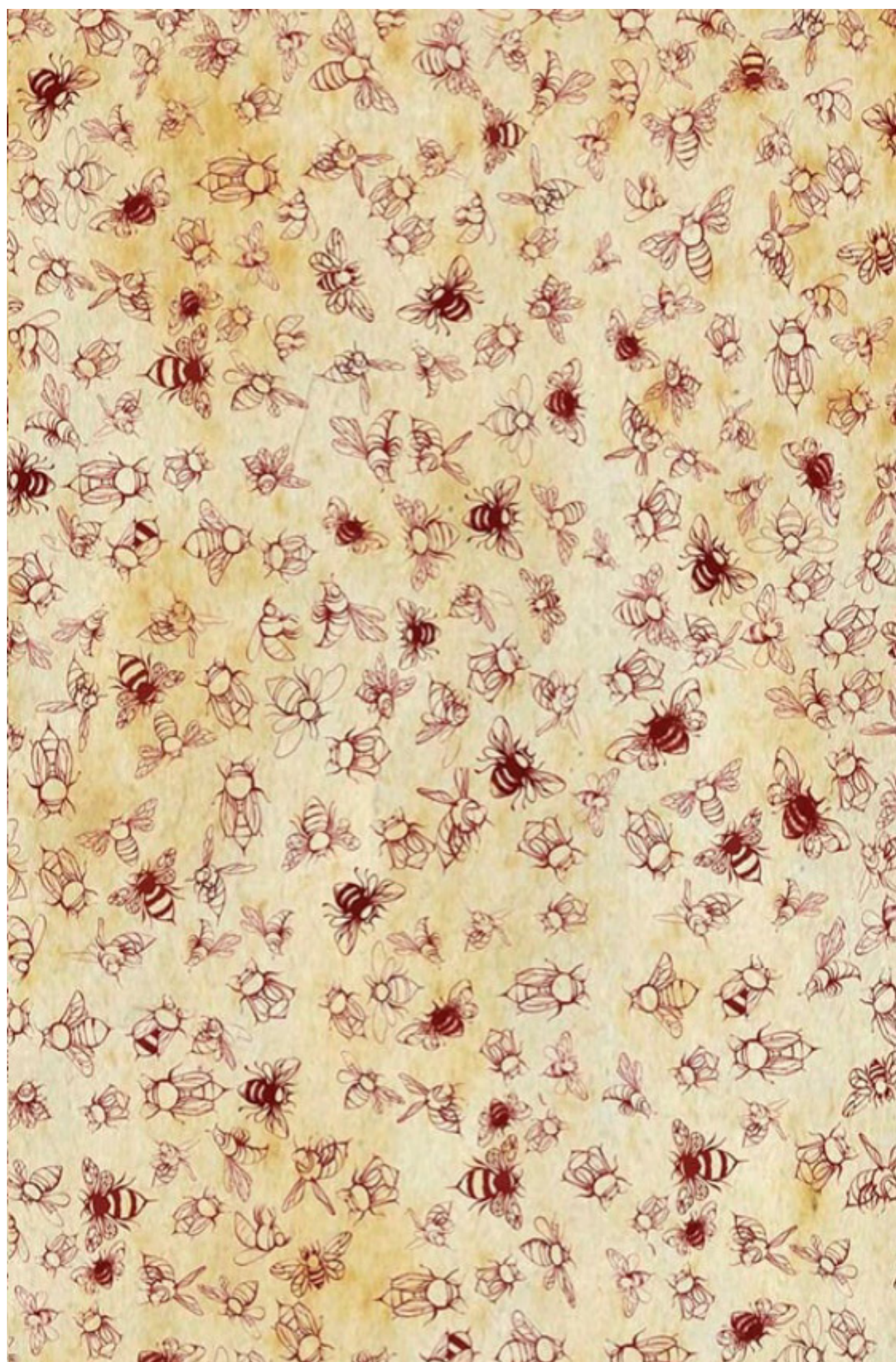
(Valencia, 1961)

80'lerde Madriz gibi yayınlarda tanınmaya başlandı. O zamandan beri İspanya'da ve diğer birçok ülkede kitap kapakları, afişler, reklam kampanyaları ve her türlü yayınlara çalışmayı sürdürüyor. The New Yorker için yaptığı eserler öne çıkıyor. Snowwhite, Comenoches ve Circus gibi çocuk kitaplarının yazarıdır. Çizim tutkusunu hiç bırakmadı. 2010 yılında Kültür Bakanlığı tarafından verilen Ulusal İllüstrasyon Ödülü'ne layık görüldü.

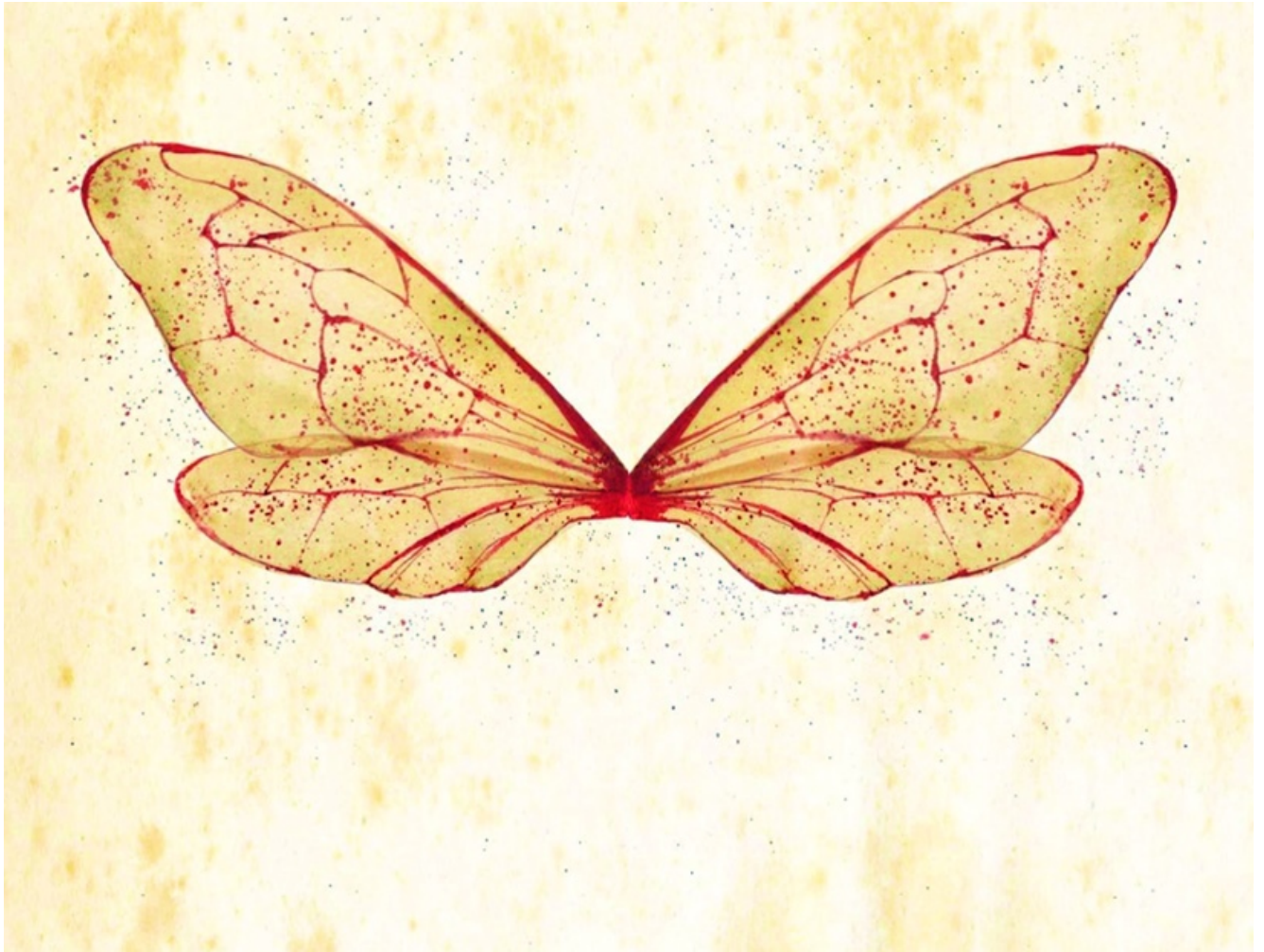
I do not kill with my heart. I kill with my gun. He who kills with his gun has forgotten the face of his father. I kill with my heart.

rtık çok yaşlı bir adamım ve başımdan bunlar geçtiğinde henüz küçük bir çocuktum - dokuz yaşında bir çocuk. 1914 yılıydı, ağabeyim Dan'ın batı tarlasında öldüğü yılın yazıydı, Birleşik Devletler'in Birinci Dünya Savaşı'na girmesine daha üç yıl vardı. Nehrin çatallandığı yerde o gün olanları kimseye anlatmadım ve anlatmayacağım da... En azından kimseye bir şey söylemeyeceğim bununla ilgili. Ama yazmaya karar verdim. Başımdan geçenleri, yatağımın başucuna bırakacağım bu deftere yazarak anlatacağım. Uzun süre kalem tutamam, ellerim bugünlerde çok titriyor, gücüm de tükenmek üzere ama neyse ki uzun süreceğini tahmin etmiyorum.

Birileri sonradan bulup okuyacaktır yazdıklarımı.

Bundan adım gibi eminim çünkü üzerinde GÜNLÜK yazan bir deftere, sahibi öldükten

sonra bakmak insanın tabiatında vardır. O yüzden evet, yazdıklarımı muhtemelen birileri okuyacak. Asıl soru okuduklarına inanıp inanmayacakları. Büyük ihtimalle inanmayacaklar ama bunun bir önemi yok. Benim derdim inanılmak değil, özgür kalmak. Yazarak özgürlüğe kavuşabilir insan, yaşamdan bunu öğrendim. Yirmi yıl boyunca *Castle Rock Cali* gazetesinde “Uzun Zaman Önce, Buradan Çok Uzaklarda” isimli köşemde yazdım ve tecrübe ettiğim için biliyorum ki yazdığı şeyler günün birinde terk edip gidiyor insanı, güneşte unutulmuş fotoğraflar gibi bembeyaz olana dek soluyorlar.

İşte böylesi bir kurtuluş için dua ediyorum.

Doksanlarındaki bir adamın çocukluk korkularını çoktan geride bırakmış olması gerekir ama hastalıklarım, yıllar içinde, özenmeden yapılmış kumdan bir kalenin içine yavaş yavaş sızan dalgalar gibi bedenimi ele geçirirken, o korkunç yüz zihnimde giderek daha da belirgin hale geldi. Çocukluğumun galaksileri arasında karanlık bir yıldız gibi parlıyor hâlâ. Daha dün burada, huzurevindeki odamda yaptığım şeyler, gördüğüm insanlar, onlara söylediğim ya da onların bana söylediği şeyler... Hiçbirinden iz kalmadı geriye ama siyah takım elbiseli adamın yüzü giderek belirginleşiyor, yakınlaşıyor ve söylediği her sözcük hâlâ aklımda.

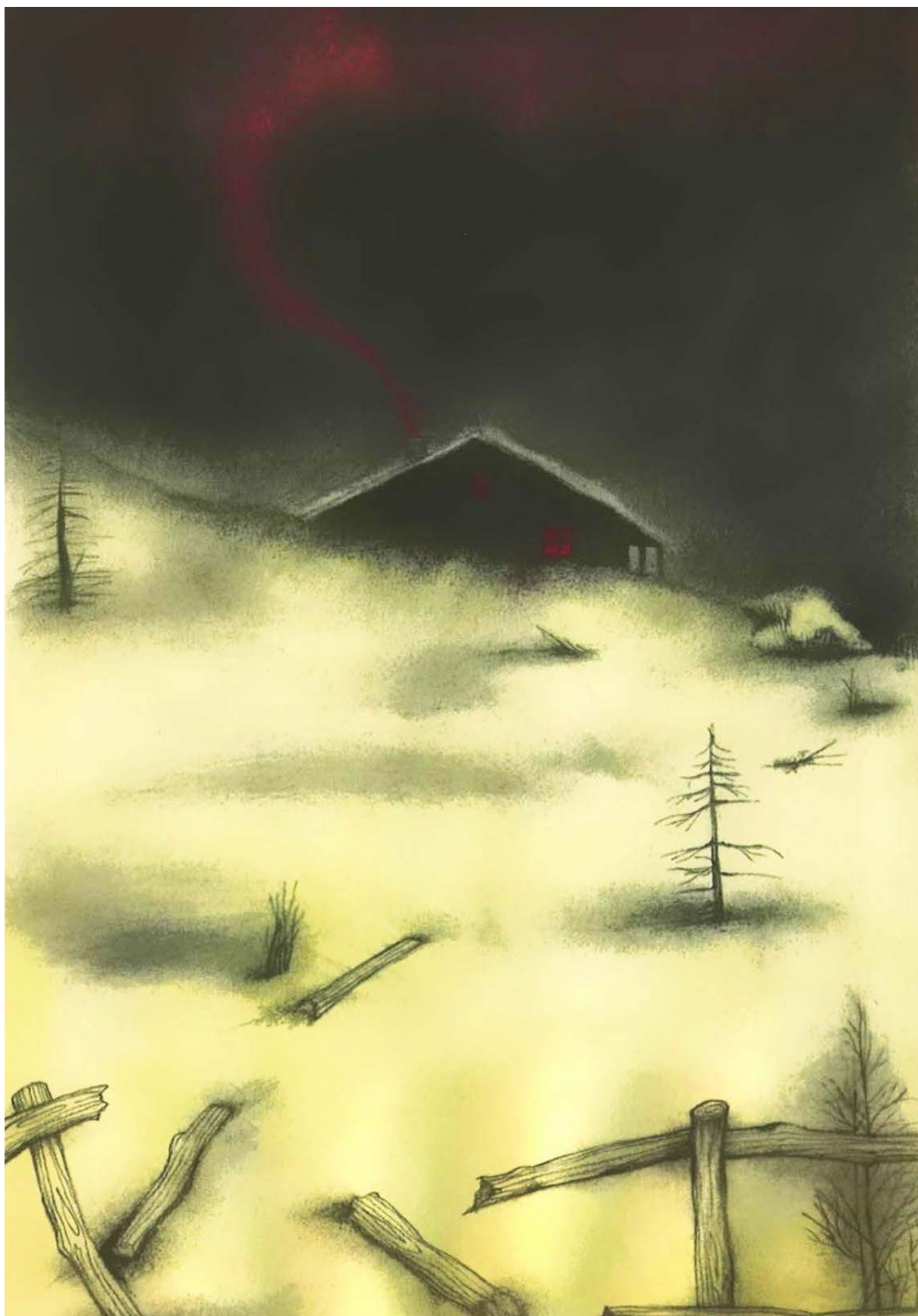
Onu düşünmek istemiyorum ama buna engel olamıyorum ve bazı geceler yaşlı yüreğim öyle hızlı, öyle şiddetli çarpmaya başlıyor ki göğsümü yarıp dışarı fırlayacağından korkuyorum. Her şeye rağmen, işte dolmakalemimin kapağını çıkardım ve

titreyen yaşlı elimi, torunlarımın çocuklarından birinin -kızın ismini şimdi hatırlamıyorum ama S ile başlıyordu- geçen Noel’de getirdiği ve şu ana kadar tek çizgi çizmediğim bu günlüğe, bu başı sonu belirsiz öyküyü yazması için zorluyorum. Bu deftere işte bu öyküyü yazacağım. 1914 yazında bir öğle sonrası Castle Nehri’nin kıyısında siyah takım elbise adamla karşılaşmamın öyküsünü yazacağım.

Motton kasabası bambaşka bir dünyaydı o zamanlar ne kadar farklı olduğunu size anlatabilmem mümkün değil. Tepemizde uçakların uçmadığı, yollardan arabalarla kamyonların geçmediği, gökyüzünün elektrik telleriyle henüz dilimlenmemiş olduğu bir dünyaydı.

Kasabada kaldırım döşenmiş tek bir yol yoktu ve iş merkezi kabul ettiğimiz bölgede sadece Corson’ın bakkalı, Thut’un hırdavat dükkânı, Metodist Kilisesi, okul, belediye binası ve sekiz yüz metre kadar ötedeki -annemin hep burun kıvrarak “meyhane” diye bahsettiği- Harry’nin lokantası vardı.

Aslında, farklılık daha çok insanların yaşayış biçimindeydi birbirlerinden o kadar *uzakta* yaşıyorlardı ki. Benim gibi ihtiyarların kalbini kırma için aksini söyleyecek olsalar da, yirminci yüzyılın ortasından sonra doğanların bu anlattıklarına inanacağını hiç sanmıyorum. Şuna inanırlar mı mesela: Batı Maine’de tek bir telefon bile yoktu. İlkine ancak beş yıl sonra kavuşacaktık ve bizim eve hat çekildiğinde ben Orono’da Maine Üniversitesi’ne giden on dokuz yaşında bir öğrenciydim.

Ama bu daha ne ki? En yakın doktor Casco'daydı ve kasaba dediğimiz yerde bir düzine ev vardı sadece. Komşuluk diye bir mefhum yoktu (hatta böyle bir sözcüğün varlığından haberdar olduğumuzu bile sanmıyorum, aynı kökten gelen bir fiili kullanırdık, o da kilisedeki faaliyetlere ya da toplu danslara katılmak anlamındaydı) ve ormanlık alanların çoğu yerli yerinde duruyordu.

Kasabanın dışındaki çiftliklerin arasındaki mesafe hayli fazlaydı ve günlerimizi, aralık başından mart ayının ortalarına kadar, adına aile dediğimiz küçük sobanın sıcaklığına sığınarak geçirirdik. Evden çıkmaz, şömineden gelen rüzgârın sesini dinler, kimsenin hastalanmaması, bacağını kırmaması ya da üç kış önce Gastle Rock'ta karısını ve çocuklarını doğrayan, sonra da mahkemede bunu ona hayaletlerin yaptırdığını söyleyen çiftçi gibi kötü fiıklere kapılmaması için dua ederdik. Dünya Savaşı'ndan önceki o günlerde, Motton denilen yer ormanlardan ve bataklıklardan, geyikler, sivrisinekler, yılanlar ve sırlarla dolu karanlık dehlizlerden ibaretti. O günlerde her yerde hayaletler vardı.

Size anlatmakta olduğum olay, bir cumartesi günü başıma geldi. O sabah babam elime yapılacak işlerin listesini tutuşturmuştu; bazıları, hayatta olsaydı Dan'ın yapacağı işlerdi. Tek kardeşimdi ve arı sokması yüzünden ölmüştü. Aradan bir yıl

geçmiş olmasına rağmen annem hâlâ buna inanmıyordu. Mutlaka başka bir şey olduğunu, başka bir şey olması *gerektiğini*, arı sokması yüzünden kimsenin ölmeyeceğini söylüyordu.

Metodist Kilisesi Kadın Dayanışma Derneği'ndeki en yaşlı kadın olan Mama Sweet, o kış düzenlenen yemek sırasında anneme, aynı şeyin 1873 yılında en sevdiği amcasının başına da geldiğini söyleyince annem elleriyle kulaklarını kapatmış, masadan kalkıp kiliseyi terk etmişti. Bir daha da geri dönmedi, babam ne söylediye fayda etmedi. Kiliseyle münasebetini bitirdiğini ve Helen Robichaud'yu (Mama Sweet'in gerçek adı buydu)

bir daha görecektir olursa, kendine engel olamayıp onun gözlerini oyacağını söyledi.

Babam o gün benden fırına odun taşımamı, fasulyelerle salatalıkların dibindeki kötü odan ayıklamamı, samanlıktan saman çıkarmamı, kilere iki kova su koymamı ve mahzenin ara duvarındaki eskimiş boyayı kazıyabildiğim kadar kazımamı istemişti. Bu işleri bitirdikten sonra, tek başıma gitmekten çekinmezsem balığa gidebileceğimi söyledi - zira kendisinin Bili Eversham'ın yanına uğrayıp, ineklerle ilgili bir görüşme yapması gerekiyordu, Ona elbette tek başıma gidebileceğimi söyledim, babam da bunu duyduğuna pek şaşırmamış gibi gülümsedi. Önceki hafta bana bambudan yapılmış bir olta vermişti -doğum günüm ya da özel bir gün olduğu için değil, ara sıra bana bir şeyler vermekten hoşlanırdı, o kadar- ve ben de yeni oltamı, o güne kadar avlandığım yerler arasında alabalık bakımından en zengin sulara sahip olan Castle Nehri'nde denemek için sabırsızlanıyordum.

“Ama ormanın içine girmek yok,” dedi. “Çatalın ilerisine geçmeyeceksin.”

“Geçmeyeceğim, efendim.”

“Söz ver bana.”

“Söz veriyorum, efendim.” “Şimdi annene söz ver.”

Evin arka tarafındaki verandadaydık; elimde kovalarla dereden su getirmek için koşmaya hazırlanıyordum ki babam beni durdurdu.

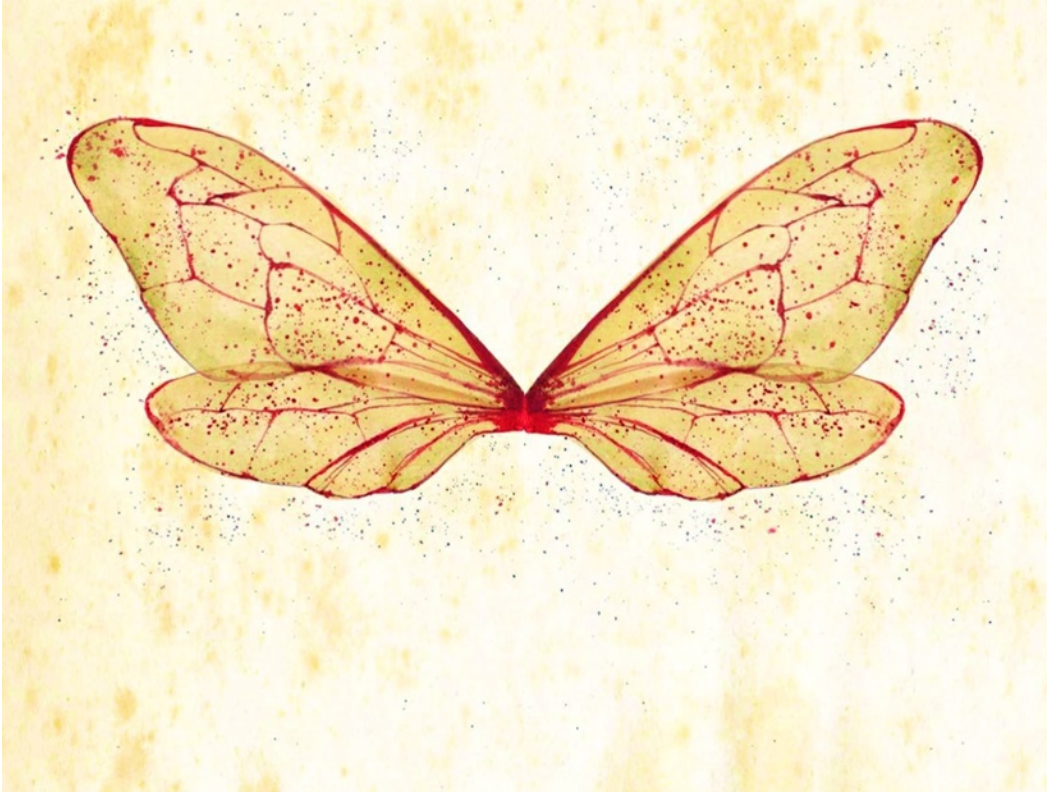
Omuzlarımdan tutup, kuvvetli sabah güneşinin lavabonun üzerindeki çift kanatlı pencereden süzülerek aydınlattığı mermer tezgâhın başında duran anneme doğru çevirdi. Bir tutam saç kıvrılıp alnının üzerine düşmüş, kaşına değiyordu

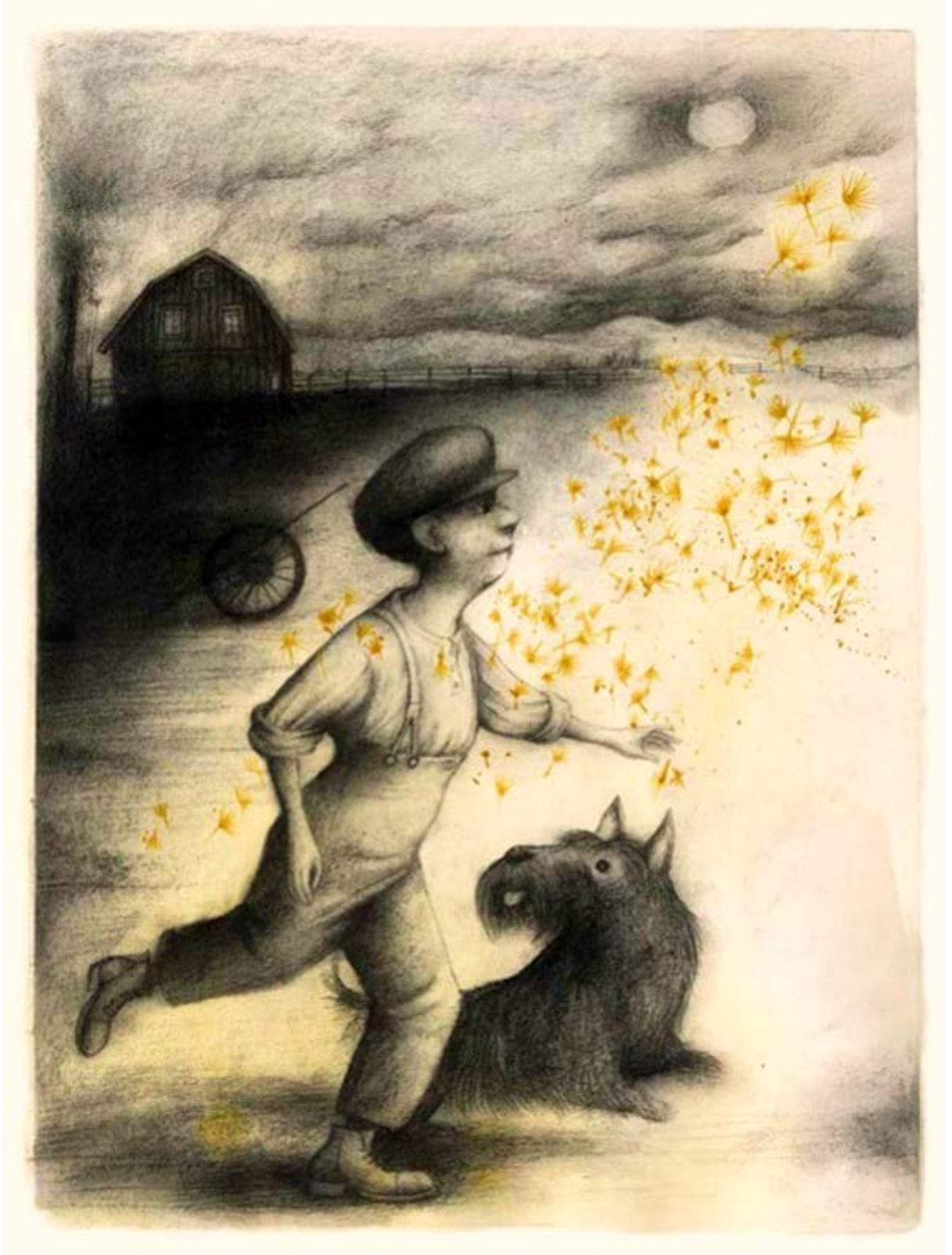
— Ne kadar iyi hatırladığımı görüyor musunuz? Parlak gün ışığı o küçük kıvrımı oluşturan saçları altın tellere dönüştürmüştü, içimde ona doğru koşup sıkıca sarılma arzusu uyandırmıştı. Onu bir kadın gibi, babamın gözünden görmüştüm o an. Küçük kırmızı güllerle bezeli bir önlük vardı üzerinde.

Hamur yoğurduğunu hatırlıyorum. Küçük siyah İskoç teriyerimiz Candy Bili yere bir şey düşer umuduyla başını yukarı dikmiş, annemin ayağının dibinde tetikte bekliyordu. Annem bana bakıyordu.

“Söz veriyorum,” dedim.

Gülümsedi ama babam kucağında Dan’le birlikte batı tarlasından döndüğü günden beri yüzünden silinmeyen o endişeli gülümseyişiyle. Babam bel- den yukarısı çıplak, hıçkıra hıçkıra ağlayarak dönmüştü o gün eve. Gömleğini çıkartmış, Dan’ın şişip morarmış yüzüne örtmüştü. *Oğlum!* diye ba- ğırıyordu. *Ah canım oğlum! İsa aşkına, ne oldu sa- na!* Daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Babamın, Kurtarıcı’nın adını böyle nafile yere ağzına aldığına ilk ve son kez şahit oluyordum.

“Neye söz veriyorsun, Gary?” diye sordu annem.

“Nehrin ikiye ayrıldığı yerin ilerisine geçmeyeceğime söz veriyorum, efendim.”

“*Bir adım bile.*”

“Bir adım bile.”

Konuşmadan, artık iyice yumuşamış, ipeksi bir görünüm kazanmış olan hamuru yoğurmaya devam ederken, hâlâ sabırla bekliyor olduğunu ifade eden bir bakış belirdi gözlerinde.

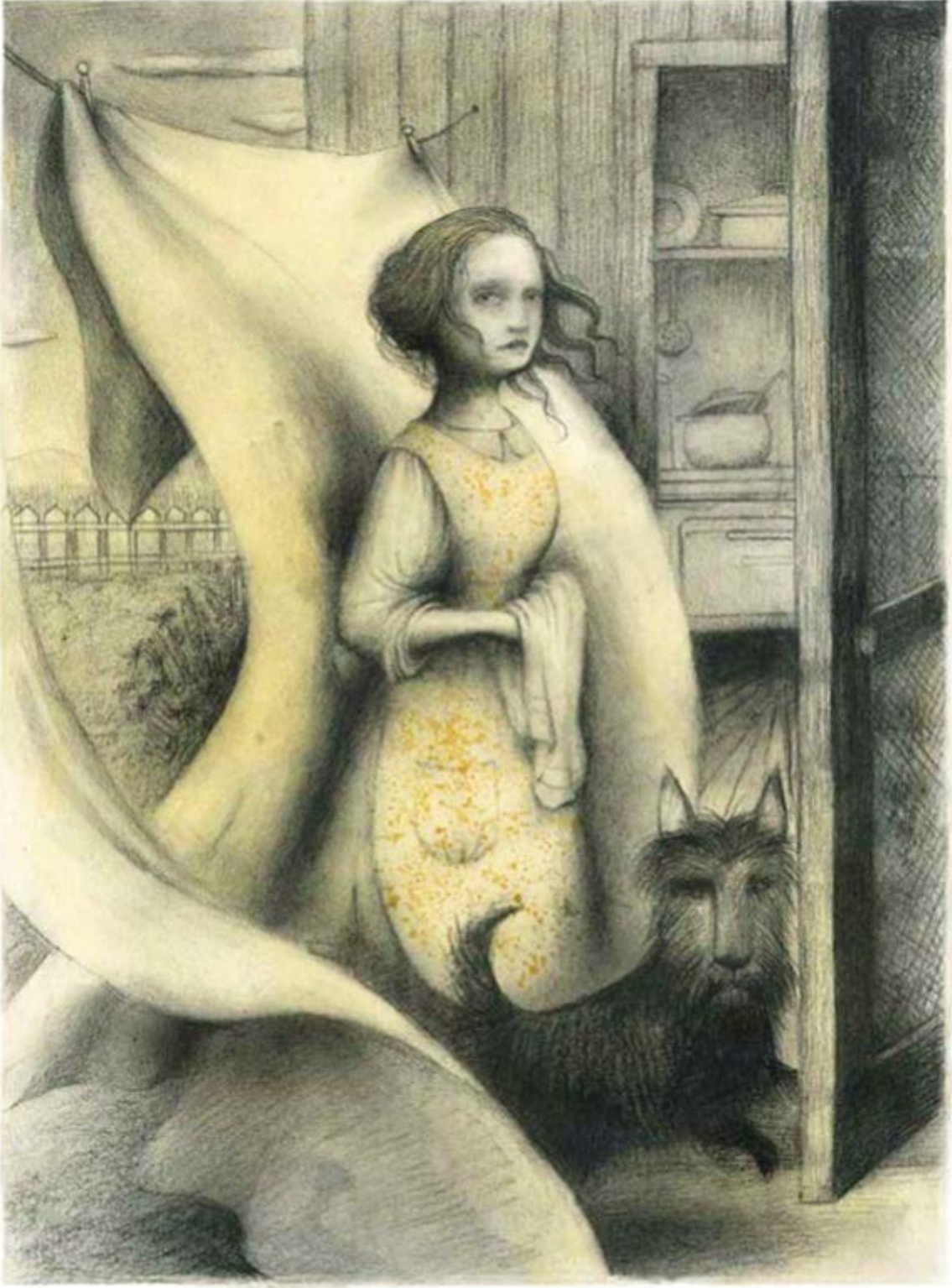
“Nehrin ikiye ayrıldığı yerin bir adım bile ilerisine geçmeyeceğime söz veriyorum, efendim.”

“Teşekkür ederim, Gary,” dedi. “Dilbilgisi sadece okulda değil, hayatta da işine yarar, unutma sakın.”

“Peki, efendim.”

Candy Bili kalan işlerimi yaparken peşimden hiç ayrılmamış, ben öğle yemeğimi yemek için sofraya oturunca yine gelip, annem hamur yoğururken ona baktığı gibi pür dikkat bana bakarak ayaklarımın arasına oturmuştu; ama sonra bambu oltamı ve eski kıymıklı sepetimi alıp avluya çıktığımda, eskimiş kar çitinin oraya kadar gelip tozların içine oturarak, oradan gidişimi izlemekle yetindi. Çağır-dım ama gelmedi. Geri dönmemi istiyormuş gibi bir iki kez havladı ama o kadar.

“Kal öyleyse,” dedim umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışarak. Umurumdaydı aslında, en azından biraz. Candy Bili balığa *her zaman* benimle gelirdi.

Annem kapiya çıktı ve sol elini güneşe siper ederek bana baktı. O hali hâlâ gözümün önünde - ba-
ına kötü bir şey gelmiş ya da beklenmedik bir an-

da ölmüş birinin fotoğrafına bakar gibiydi. “Babanın sözünden çıkma, Gary!”

“Olur, efendim, çıkmam.”

El salladı. Ben de ona el salladım. Sonra arkamı döndüm ve yürüdüm.

Ensemde kızgın güneşle dört yüz metre kadar yol aldım ama yolu iki yandan gölgeleyen ağaçların arasına girince hava serinledi, köknarların kokusu sardı etrafı ve dip dibe boy vermiş ağaçların arasından fısıldayan rüzgârın sesini duymaya başladım. Oltamı o zamanlar oğlan çocuklarının yaptığı gibi omzuma atmış, öbür elimde de sanki bir valiz ya da seyyar satıcı çantasıymış gibi balık sepetimi taşıyordum. Tekerlerin açtığı iki uzun yarıktan ve arasından uzanan, otlarla kaplı uzun bir yükseltiden ibaret olan ağaçlı yolda üç kilometre kadar ilerlemiştim ki Castle Nehri’nin o süratli, coşkun gürültüsü kulağıma çalınmaya başladı. Sırtları parlak benekli, karınları bembeyaz alabalıkları düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Nehir, küçük tahta bir köprünün altından akıyor, kıyılarına doğru inen dik yamaçlarında çalılar göze çarpıyordu. Tutunabileceğim yerlerden tutunup, topuklarımı toprağa iyice batırarak dikkatlice aşağı indim. Kavurucu yazı ardımda bırakmış, bahara geri dönmüştüm sanki - ya da bana öyle gelmişti. Sulardan hoş bir serinlik, yosunlardan sanki

yemyeşil bir koku yükseliyordu. Suyun kenarına varınca bir süre orada durup yosun kokusunu derin derin içime çektim ve döne döne daireler çizen yusufçukları, suyun üzerinde kaya kaya ilerleyen böcekleri izledim. Sonra, biraz ötede, bir alabalığın bir kelebeği yakalamak için sudan sıçradığını gördüm -epey iri, etine dolgun bir balıktı, boyu otuz beş santim kadar vardı- ve oraya manzara seyretmek için gelmediğimi hatırladım.

Akıntıyı takip ederek nehrin kıyısı boyunca yürüdüm, oltamı ilk defa suya saldıgımda köprüyü hâlâ görebiliyordum. Bir şey oltamı ucundan bir iki defa çekiştirdi ve solucanımın yarısını mideye indirdi ama dokuz yaşındaki bir çocuğun elleri için fazla çevik olduğundan —belki de dikkatsizlik edecek kadar aç olmadığından- kaçtı gitti, ben de tekrar yola koyuldum.

Castle Nehri'nin güneybatıda Castle Rock'a, güneydoğuda Kashwakamak Kasabası'na doğru ikiye ayrıldığı yere varıncaya kadar bir iki defa daha durup şansımı denedim ve bunlardan birinde, hayatımda yakalamış olduğum en büyük alabalığı yakaladım. Sepetimdeki küçük cetvelle boyunu ölçtüğümde başından kuyruk ucuna kırk sekiz santimetre geldiğini gördüm. O günler için bile gerçek bir canavar sayılırdı.

Eğer onu o günün mükâfatı olarak kabul etmiş ve eve dönmüş olsaydım, bugün bu satırları yazıyor olmazdım (ve şimdiden belli ki yazmam tahmin ettiğimden daha uzun sürecek) ama eve dönmedim. Yakaladığım balığın icabına hemen oracıkta bakmaya karar verdim -babamın öğrettiği gibi önce temizledim, sonra sepetin altına kuru otlar koydum, üzerine balığı yatırdım, onun üzerini de nemli otlarla kapladım- ve yola devam ettim. Dokuz yaşındaki aklımla, ağım olmadığı gibi tecrübem de olmadığı halde, sudan çekerken kuyruğunu deli gibi sallayıp havada şekiller çizen balığın oltamı kırmamış olmasına epeyce de şaşırmış olmama rağmen, kırk sekiz santimetrelik bir alabalık yakalamanın o kadar da kayda değer bir şey olmadığını düşündüm.

On dakikalık yürüyüşün ardından, o zamanlar nehrin neredeyse bizim müstemilat kadar büyük olan gri kayaya çarpıp ikiye ayrıldığı noktaya var-

dım (burası uzun zaman önce yok oldu; Castle Nehri'nin bir zamanlar aktığı havzada şimdilerde sıra sıra dubleks evler ve bir ilkokul var; nehir de eğer yok olmadıysa, karanlıkta akıyor olmalı). Burada, babamla Güney Kolu dediğimiz araziye tepeden gören, dinlenmeye müsait, çimlerle kaplı, yumuşak, düzlük bir alan vardı. Dizlerimi kırarak çömeldim, oltamı suya saldım ve salmamla birlikte kocaman bir gökkuşaklı alabalık yakaladım. Öbür alabalığım kadar büyük değildi, otuz santim ancak vardı ama yine de iyi bir balıktı. İçini temizlediğim sırada solungaçları çırpınmaya devam ediyordu. Temizledikten sonra sepetin içine yerleştirdim ve oltamı tekrar suya daldırdım.

Bu defa hemen bir balık takılmadı oltama, ben de arkama uzanıp nehir boyunca uzanan mavi gökyüzünden payıma düşen kısmı izlemeye koyuldum. Batıdan doğuya doğru seyreden bulutlara bakıyor, onları bir şeylere benzetmeye çalışıyordum. Tek boynuzlu bir at gördüm, sonra bir horoz, sonra da Gandy Bill'i az buçuk andıran bir köpek. Sıradaki bulutu beklerken içim geçmiş.

Belki de uyudum. Emin değilim. Tek bildiğim, bir şeyin, bambu oltamı elimden kaçırmama sebep olacak kadar kuvvetle misinaya asıldığı ve beni kendime getirdiği. Doğruludum, oltamı sıkıca kavradım ve işte tam o anda burnumun ucunda bir şeyin durduğunu fark ettim. Gözlerimi şaşşı yaparak

baktım ve bir arı gördüm. Kalbim bir anda durmuştu sanki, dehşet içinde kaldığım o anda altımı ıslatacağımı sandım.

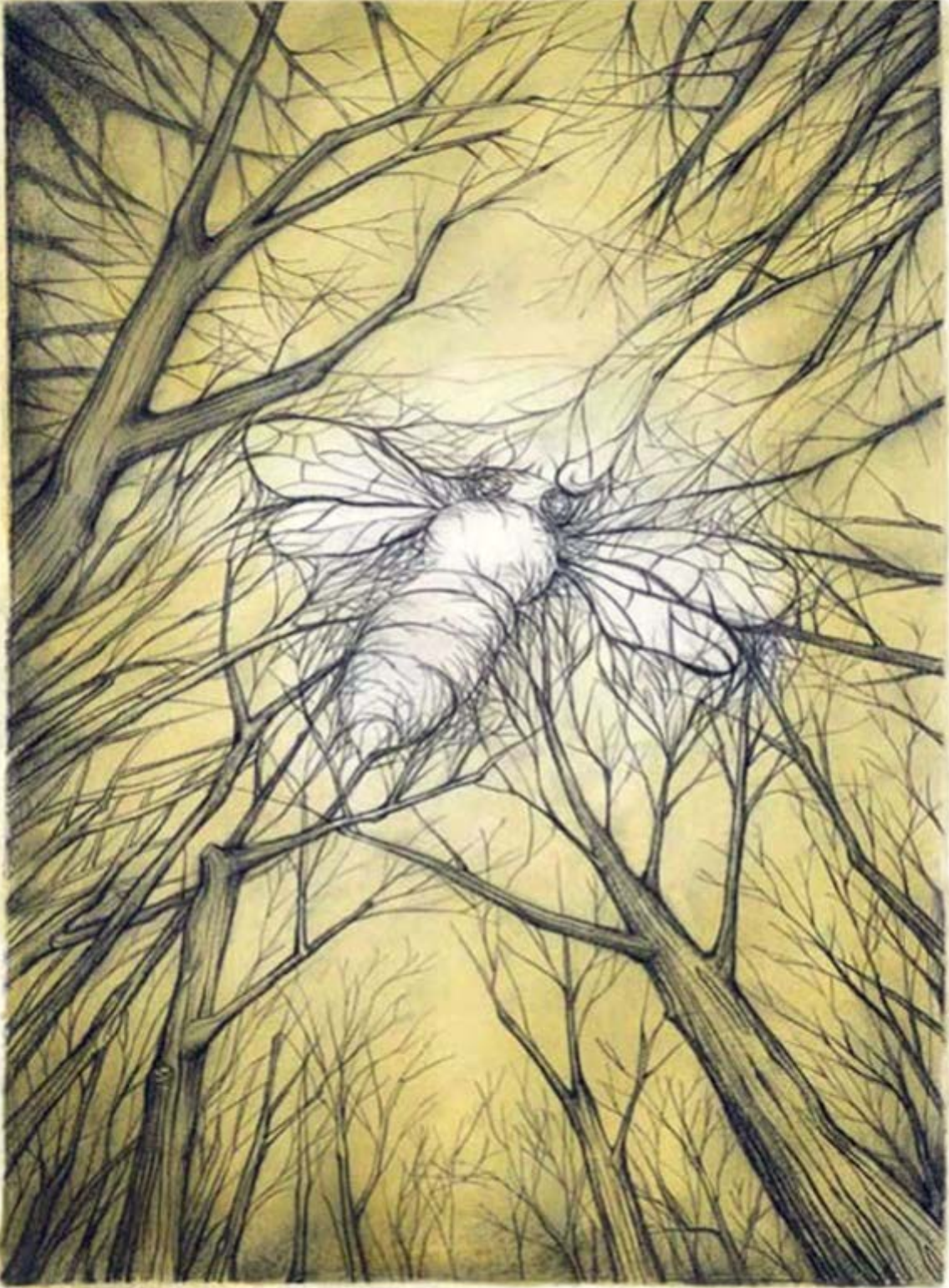
Oltam bir defa daha çekildi, bu defa daha kuvvetliydi ama nehre düşüp akıntıya kapılmasın diye onu ucundan sımsıkı tutuyor olmama rağmen (galiba işaret parmağımla misinaya bastırmayı bile akıl etmiştim) avımı çekmek için en ufak bir çaba bile sarf etmedim. Dehşetin esiri olmuş dikkatim, burnumu mola yeri niyetine kullanan sarı siyah, şişman arının üzerindeydi.

Alt dudacağımı yavaşça ileri uzatıp yukarı doğru üfledim. Arı kanatlarını hafifçe çırpı ama olduğu yerden ayrılmadı. Tekrar üfledim, kanatlarını tek-

rar ırptı... ama sanki bu defa sabrını zorlamışım gibi geldi ve tepesi atıp beni sokacağından korkarak bir daha üflemeye cesaret edemedim. Ne yaptığını göremeyeceğim kadar gözümün yakınındaydı ama iğnesini burun deliklerimden birine sokup, zehrini gözlerime —ve tabii beynime— doğru fıskırttığını hayal etmekte hiç zorlanmıyordum.

O an korkunç bir düşünce hayat buldu zihnimde: Ağabeyimi öldüren arı, işte bu arıydı. Doğru olmadığını biliyordum elbette; çünkü bal arılarının hepi topu bir yıl ömrü vardı (kraliçe arılar daha uzun yaşıyor olabilir, bilemiyorum) ama sadece bu değildi. Doğru olamazdı, çünkü arılar birini soktukları zaman ölürlerdi, dokuz yaşındaki halimle bile bunu biliyordum, iğnelerinin ucu kanca gibiydi ve soktuktan sonra uçmaya çalıştıklarında karınları parçalanıyordu. Yine de kurtulamıyordum bu düşünceden. Bu özel bir arıydı, iblis-arıydı ve Albion’la Loretta’nın iki oğlundan sağ kalanının canını almak için geri dönmüştü.

Ama bir şey daha vardı: Beni daha önce defalarca arı sokmuştu, belki normalden biraz daha fazla şişmişti soktukları yerler (ki bunu da söylemek zordu aslında) ama nihayetinde ölmemiştim. Bu sadece ağabeyimin başına gelmişti, beni her nasılsa es geçmiş olan bu korkunç tuzak sadece onun tabiatına işlenmişti. Fakat arıyı görebilmek için canım yanıncaya kadar gözlerimi birbirine yaklaş-

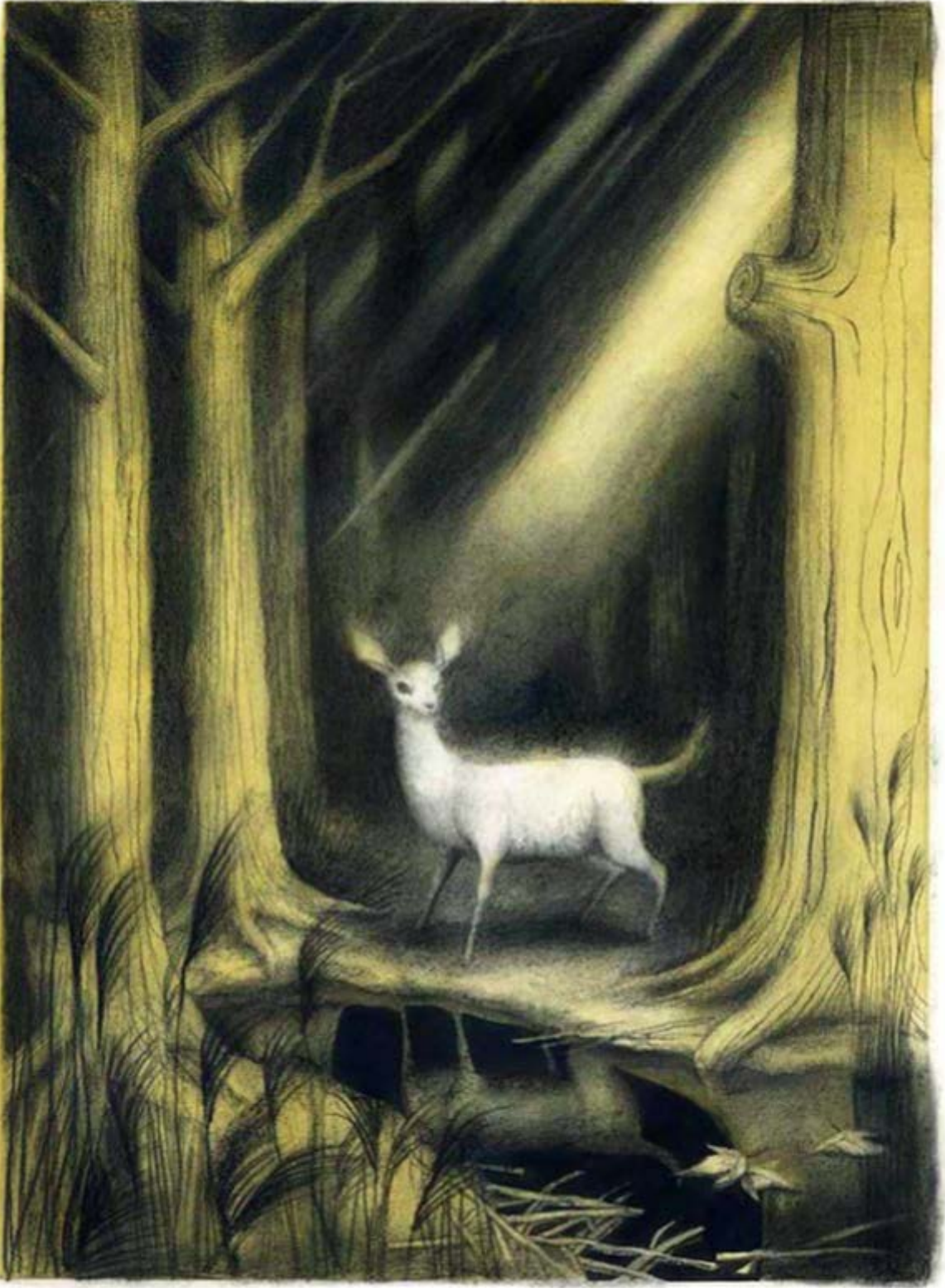

tırdığım sırada mantığın sesine kulak verebilecek halde değildim. Sadece o arı vardı, yalnızca o, ağabeyimi öldüren arı, hem de o kadar kötü bir şekilde öldürmüştü ki babam Dan'ın şişmiş, mosmor ol-

muş suratını örtmek için tulumunu indirip gömleğini çıkarmak zorunda kalmıştı. Yüreğine ateş düşmüş bir haldeyken bile bunu yapmıştı; çünkü karısının, ilk çocuklarının ne hale geldiğini görmesini istememişti. Ve şimdi o arı dönmüştü ve beni öldürmek istiyordu. Beni öldürecek, nehrin kıyısında, oltanın iğnesi ağzından çıkarıldıktan sonra kıvranmaya başlayan bir alabalık gibi çırpına çırpına can verecektim.

Paniğe kapılmama -yani yerimden fırlayıp deli gibi koşmaya başlamama- ramak kalmış halde tır tır titreyerek orada otururken, arkamdan bir patlama sesi geldi. Bir tabanca sesi kadar keskin ve katiydi ama tabanca sesi olmadığını biliyordum; birisi el çırpınıştı. Tek bir defa, işte o anda, arı burnumdan kayıp kucağıma düştü. Bacaklarını havaya dikmiş, iğnesi zararsız, siyah bir iplik parçasına dönüşmüş halde, eskimiş kahverengi pantolonumun kadife fitillerinin arasında yatıyordu. Ölmüş olduğunu görür görmez anlamıştım. Tam o sırada oltanın ipi yine çekildi, bu defaki en kuvvetliydi ve olta neredeyse elimden kayıp gidiyordu.

Sapına iki elimle yapışıp, cahilce ve aptalca bir hareketle -ki babam görse, başını ellerinin arasına alıp sallayacağından emindim- birden bütün gücümle çektim. Bir gökkuşaklı alabalık-yakaladığımdan bile daha büyüktü bu defaki- kuyruğundaki tellerden, güneşin ışıklarıyla parıldayan muh

teşem damlalar saçarak sudan dışarı fırladı — kırklı, ellili yıllarda *True* ya da *Man's Adventure* gibi erkek dergilerinin kapaklarını süsleyen abartılı balıkçı resimlerini andıran bir manzaraydı. Fakat o

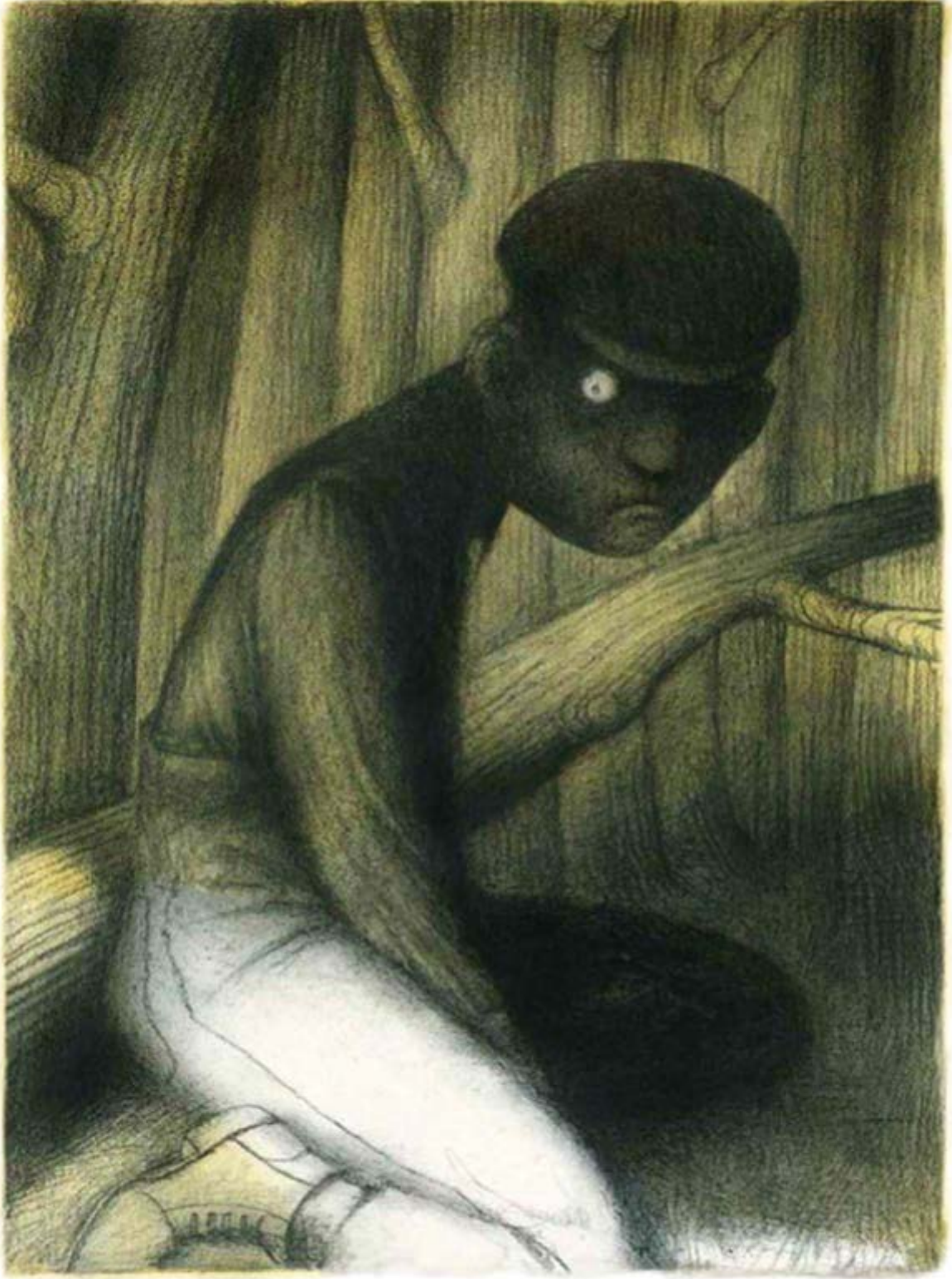
anda büyük bir balık yakalamış olmak umursayacağı en son şeydi, o kadar ki misinin kopup balığın tekrar suya daldığını bile zar zor fark edebildim. Kimin el çırdığını görmek için kafamı çevirip arkama baktım. Ağaçların başladığı yerde, benim olduğum yere göre biraz yüksekte bir adam duruyordu. Çok uzun, solgun bir yüzü vardı. Geriye doğru taranmış siyah saçları, dar kafatasının sol tarafına yakın bir yerden düzgün bir çizgiyle ikiye ayrılmıştı. Çok uzun boyluydu. Siyah bir takım elbise, içine yine siyah bir yelek giymişti ve onun bir insan olmadığını görür görmez anlamıştım; çünkü gözlerinde bir sobanın turuncu-kırmızı alevleri yanıyordu. Gözlerinin irisini kastetmiyorum, zira irisi *yoktu* gözlerinin, gözbebekleri de yoktu ve akı da yoktu. Gözleri bütünüyle turuncuydu — kıpırdaşan, alazlanan bir turuncu. Neden bahsettiğimi söylememek için artık çok geç, değil mi? Adamın içinde ateş yanıyordu ve gözleri, fırınların kapısındaki küçük mika pencereleri andırıyordu. Mesanem boşaldı ve ölü arının üzerinde yatdığı pejmürde pantolonun rengi koyu kahverengiye döndü. Olan bitene anlam vermekte zorlanıyor, yamacın yukarısında durmuş, aşağı doğru bana bakan adamdan, üzerinde şık siyah takım elbisesi, ayaklarında pırıl pırıl, ince burunlu, deri ayakkabılarıyla Batı Maine ormanlarının taş toprak yollarında elli kilometre yürüyerek gelmiş bu adamdan

gözlerimi ayıramıyordum. Ceketinin üzerinden küçük bir yay çizerek sarkarken, yaz güneşinin altında ıslıl ıslıl parlayan cep saatinin zincirini görebiliyordum. Tek bir çam iğnesi bile saplanmamıştı üzerine. Ve bana gülümsüyordu.

“Ooo şuna da bakın, küçük bir balıkçı çocuk!” diye bağırdı yumuşak, tatlı bir sesle. “Tasadüfün böylesi! Ne güzel oldu karşılaşmamız, öyle değil mi balıkçı çocuk?”

“Merhaba, efendim,” dedim. Sesim dudaklarımın arasından çıkarken titremedi ama benim sesim gibi de değildi. Daha büyük birinin sesi gibiydi. Dan’ın sesi gibi. Hatta babamın. Ve o an aklıma gelen tek şey, ne olduğunu anlamamış gibi davranabilirsem, gitmeme izin verebileceğiydi. Gözlerinin olması gereken yerde dans eden kor alevler olduğunu görmemiş gibi yapabilirsem.

“Seni kötü bir ısırıktan kurtardım galiba,” dedi ve sonra beni dehşete sürükleyerek, suyun kenarına, yanıma, ıslak kucağımda ölü arıyla ve hissiz ellerimin arasında bambu oltamla durduğum yere doğru yamaçtan aşağı inmeye başladı. Düz tabanlı zarif ayakkabılarının dik yamacı kaplayan kısa otların, çimlerin üzerinde kayması gerekiyordu ama kaymadılar; ardında ayak izi bırakmadığını da gördüm. Ayaklarıyla bastığı -ya da basıyor gibi görün

düğü- yerlerde tek bir dal parçası kırılmıyor, yaprak ezilmiyor, iz çıkmıyordu.

Giysisinin örttüğü derisinden sızan kokuyu daha yanıma yaklaştımadan tanıdım - yanmış kibrit kokusu. Kükürt kokusu. Siyah takım elbiseli adam Şeytan'dı. Motton ile Kashwakamak arasında kalan ormanın kuytularından çıkmış gelmiş ve şimdi karşımda duruyordu. Gözümün ucuyla, vitrinde duran mankenler kadar soluk elini görebiliyordum. Parmakları tiksindirici raddede uzundu.

Dizlerini kırarak yanıma çömeldi, normal bir insanın dizlerini kırıp çömelmesinden farkı yoktu ama bacaklarının arasından boşluğa bıraktığı ellerini hareket ettirince, o uzun parmaklarının ucunda tırnak değil, uzun sarı pençeler olduğunu gördüm.

“Soruma yanıt vermedin, balıkçı çocuk,” dedi o tatlı sesiyle. Şimdi düşünüyorum da, sesi, radyoda orkestraları anons eden sunucuların, Geritol, Serutan, Ovaltine ve Dr. Grabow pipoları satan spikerlerin sesine benziyordu. “Ne güzel oldu karşılaşmamız, öyle değil mi?”

“Lütfen canımı yakmayın,” diye fısıldadım kendim bile duymakta zorlandığım bir sesle. Şimdi yazıya dökmeyi becerebileceğimden, hatırlamak isteyeceğimden çok daha fazla korkmuştum... ama hatırlıyorum. Hatırlıyorum. Rüya görüyor olabileceğim bir kez olsun aklıma gelmedi, belki yaşımda daha büyük olsaydı buna inanmaya meyledebilir-

dim. Ama değildim, dokuz yaşımdaydım ve dizlerini kırıp yanıma çömeldiği anda gerçek olduğunu anlamıştım. Babamın söylediği gibi, şahini balıkçıldan ayırt etmesini bile biliyordum. Yaz ortasındaki o cumartesi öğle sonrası ormandan çıkıp gelen Şeytan'dı ve gözlerinin, o içi boş oyukların ardında, beyni alev alev yanıyordu.

“Burası bir şey mi kokuyor?” diye sordu, beni hiç duymamış gibi... Oysa duyduğunu biliyordum. “Burası sanki... ıslak bir şey kokuyor, hım?”

Çiçek koklamak isteyen biri gibi burnunu ileri uzatıp, üzerime doğru eğildi ve o an korkunç bir şeyin farkına vardım; başının gölgesi nehrin kıyısı boyunca ilerlerken, gölgenin geçtiği yerlerdeki çimenler sararıp ölüyordu. Başını pantolonuma doğru iyice eğip kokladı. Parlayan gözlerini, sanki muhteşem bir koku almış ve bütün dikkatini ona vermek istiyormuş gibi kıstı.

“Of, çok kötü!” diye bağırdı. “Nefis kötü!” Sonra da şarkı söylemeye başladı: “Opal! Elmas! Safir! Yeşimtaşı! Mis gibi kokuyor Gary'nin limonatası!” Sonra o daracık düzlükte kendini sırtüstü yere atıp deli gibi gülmeye başladı. Çıldırılmış birinin kahkahalarıydı bunlar.

Koşmak geçti aklımdan ama bacaklarımla beynim arasına sanki dağlar girmişti. Ama ağlamıyordum, bir bebek gibi altımı ıslatmıştım ama ağlamı-

yordum. Ağlayamayacak kadar çok korkuyordum. O an öleceğimi anladım ve bu muhtemelen acılı bir ölüm olacaktı ama daha da kötüsü, en kötüsü bu değildi.

En kötüsü daha sonra gelecekti başıma. Öldükten *sonra*.

Birden ayağa fırladı, giysisinden yayılan yanmış kibrit kokusu midemi ağzıma getirdi, ince uzun, beyaz yüzünde alev alev yanan gözlerini birden ciddiyet bürüdü ama sanki her an kahkaha atacakmış gibi de duruyordu. O gözlerden hiç silinmiyordu bu ihtimal.

“Haberler kötü, balıkçı çocuk,” dedi. “Üzücü haberler getirdim sana.”

Elimden yalnızca ona bakmak geliyordu - siyah takım elbisesine, şık siyah ayakkabılarına, ucunda tırnak yerine pençe olan uzun beyaz parmaklarına.

“Annen öldü.”

“Hayır!” diye bağırdım. Gözümün önüne gelmesi bir an bile sürmedi, sabah güneşinin parlak ışıkları altında hamur yoğururken ki hali, alnına düşen bir kıvrım saçının kaşına dokunuşu ve yine dehşet sardı her yanıma... ama bu defa kendim için değildi korkum. Sonra oltamı alıp evden çıkarken bana nasıl baktığı geldi aklıma, elini gözlerine siper etmiş halde mutfağın kapısında dur-

muş, bana bir fotoğrafa bakar gibi baktığı o an, tekrar göreceğini umduğu ama asla göremeyeceği birinin fotoğrafına bakar gibi.

“Hayır!” diye bağırdım. “Yalan söylüyorsun!”

Gülümsedi - yanlış anlaşılmaya alışmış bir adamın hüzünlü ve sabırlı gülümsemesiyle. “Maa-
lesef yalan söylemiyorum,” dedi. “Ağabeyinin başı-
na gelen, annenin de başına geldi, Gary.
Arı soktu.”

“Hayır, bu doğru değil,” dedim ve *nihayet* o an ağlamaya başladım. “Onun yaşı büyük, otuz beş yaşında, Danny gibi arı sokunca ölecek olsaydı çok uzun zaman önce ölürdü, yalan söylüyorsun orospu çocuğu!”

Şeytan’a orospu çocuğu demiştim. Bunun az çok farkındaydım ama zihnimi demin söylediklerinin vahameti işgal ediyordu. Annem ölmüş müydü yani? Rocky Dağları’nın havaya uçup, yerine bir okyanusun konduğuna inanmaktan farkı yoktu ki bunun. Ama inanmıştım ona. Bir şekilde ona tamamen inanmıştım, yüreğimizle hayal ettiğimiz en korkunç şeylere bir şekilde inanmaya her zaman meyilli olduğumuzdan olsa gerek, inanmıştım.

“Üzüntünü anlayabiliyorum balıkçı çocuk ama söylediğin şeyin tutarlı bir tarafı yok.” Sesinde korkunç, delirtici, vicdan azabı ya da acımanın zerre-

Hemen önümüzde bir balık sudan sıçradı. Siyah takım elbiseli adamın kaşları çatıldı, sonra bir parmağını balığa doğru uzattı. Alabalık havada sarsıldı, öyle şiddetli eğilip bükülmeye başladı ki bir an kendi kuyruğunu ısırmaya çalışıyormuş gibi göründü gözüme, sonra cansız halde Castle Nehri'nin sularına düşüp akıntıya teslim oldu. Nehrin sularını ikiye ayıran devasa gri kayaya çarptı, orada oluşan anaforda iki tur döndü, sonra Castle Rock yönüne doğru sürüklenmeye başladı. Ürkütücü yabancı, bu sırada yanan bakışlarını tekrar üzerime çevirmiş, geriye çektiği ince dudakların arasından görünen iki sıra küçük sivri diş, yüzüne bir yamyam gülümsemesi ilıstırmıştı.

“Anneni hayatı boyunca hiç arı sokmadı, sebebi sadece bu,” dedi. “Ama işte bugün —daha doğrusu bir saat kadar önce- bir tanesi, annenin fırından çıkardığı ekmeği soğuması için tezgâhın üzerine koyduğu sırada açtığı mutfak penceresinden içeri girdi.”

“Hayır, bunu dinlemeyeceğim, bunu dinlemeyeceğim, dinlemeyeceğim!” Ellerimi kaldırdım ve kulaklarımı kapadım. Islık çalacakmış gibi dudaklarını büzdü ve hafifçe yüzüme doğru üfledi. Ufacık bir üfleyiştı ama ağzının kokusu inanılmayacak kadar kötüydü - tıkanmış lağımların, bir kerecik kireç dökülmemiş tuvaletlerin, selden sonra ortada kalmış ölü tavukların kokusundan bile kötüydü.

Ellerim yüzümün iki yanından yavaşça aşağı kaydı. “Güzel,” dedi. “Bunu duyman lazım, Gary. Bunu duyman lazım, küçük balıkçı çocuk. Bu ölümcül zaaf ağabeyin Dan’e annenden geçti. Sende de biraz var ama sen aynı zamanda babandan aldığın ve nedense zavallı Dan’dan esirgenmiş bir kalkana da sahipsin.” Yine dudaklarını büzdü ama bu defa iğrenç nefesini suratıma üflemek yerine merhametsizce cık cık cık yaptı. “Ölülerin arkasından konuşmak âdetim değildir ama buna ilahi adalet değil de ne denir, öyle değil mi? Sonuçta ağabeyin Dan’i annen öldürmüş sayılır. İlla başına silah dayayıp tetiği çekmesi gerekmiyor ya?”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır, bu doğru değil.” “Seni temin ederim doğru,” dedi. “Arı pencereden içeri girdi ve annenin ensesine kondu. Annen yaptığı şeyi tartmaya bile lüzum görmeden ensesine şaplağı indiriverdi -ama *sen* daha akıllı davrandın, öyle değil mi, Gary?- ve arı da onu soktu. İğne batar batmaz boğazının tıkanmaya başladığım hissetti annen. Arı zehrine alerjisi olanlara böyle olur, biliyorsun. Boğazları şişer, tıkanır, açık havada nefessiz kalırlar. Dan’ın yüzü de o yüzden şişip mosmor olmuştu. Baban o yüzden gömleğiyle örtmüştü yüzünü.”

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum, konuşmaktan âciz haldeydim. Yanaklarımdan aşağı yaşlar akıyordu. Ona inanmak istemiyordum, din dersinde Şeytan’ın yalanların babası olduğunu öğrenmiştim ama yine de ona inanıyordum işte. Annemin tıkanmış boğazını tutarak dizlerinin üzerine yığıldığı, Candy Bill’in acı acı havlayarak annemin etrafında döndüğü sırada onun orada, avluda durmuş, gözlerini mutfak penceresinden içeri dikmiş, onları izlediğine inanıyordum.

“Çıkardığı o korkunç sesler öyle muhteşemdi ki,” dedi siyah takım elbiseli adam, sanki o anı tekrar yaşayarak, “ve korkarım yüzünü fena halde tırmaladı. Kurbağa gözü gibi yuvalarından fırladı gözleri. Ağladı.” Durdu, sonra devam etti: “Ağlayarak öldü, ne kadar hoş, öyle değil mi? Fakat en güzeli neydi

biliyor musun? Öldükten sonra... fırından gelen tı-kırtı hariç tek bir çıtın bile çıkmadığı o mutfakta, yerde, boynunun yanına saplanmış o küçük, küçücük, minicik arı iğnesiyle on beş dakika kadar yat-tıktan sonra Candy Bili onun yanma sokuldu ve ne yaptı, söyleyeyim mi? Sizin o küçük yaramaz, an-nenin gözyaşlarını yaladı. Önce bir yanağını... son-ra öbürünü.”

Bir süre nehre doğru baktı, üzüntülü ve düşün-celi bir ifade sarmıştı yüzünü. Sonra tekrar bana doğru döndü ve yüzündeki o matem ifadesi bir rü-ya gibi silindi gitti. Şimdi yüzünde, açlıktan ölmüş birinin gevşek cesedine miras kalmış arzuyu andı-ran bir ifade vardı. Gözleri parlıyordu. Solgun du-daklarının arasından küçük keskin dişlerini göre-biliyordum.

“Karnım zil çalıyor,” dedi birden. “Seni öldürece-ğim, sonra karnını yarıp içini açacağım ve içinde ne varsa hepsini yiyeceğim, küçük balıkçı çocuk. Ne diyorsun bakalım buna?”

Hayır demeye, *lütfen*, *hayır* demeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Söylediğini yapacağını o an anla-dım. Gerçekten yapacaktı.

“O kadar açım ki,” dedi, tehditkâr olduğu kadar meydan okuyan bir tavırla. “Hem bak inan bana, sevgili anneciğin olmadan yaşayacağın hayatı ya-şamadığına asla pişman olmayacaksın. Çünkü ba-

ban aletini sıcak bir deliğe sokmadan rahat edemeyecek türden bir adam ve elinin altında bir tek sen olacağına göre, işini mecburen seninle görmek zorunda kalacak. Seni bu nahoş ve tatsız durumdan kurtarmış oluyorum böylece. Üstelik Cennet'e gideceksin, bunu da hesaba kat. Öldürülenlerin ruhları *daima* Cennet'e gider. Ne güzel bir öğle sonrası değil mi, Gary, ikimiz de Tanrı'ya layıkıyla hizmet etmiş olacağız.”

Uzun, solgun ellerini tekrar bana uzattığı anda ne yaptığımın farkında bile olmadan balık sepetimin kapağını açtım, elimi dibine kadar daldırdım ve yakalamış olduğum —ve yetinmesini bilemediğim- canavar alabalığı çıkardım. Siyah takım elbiseli adamın bana yapacağını söylediği gibi karnını deşip içini çıkardığım hayvanın karnındaki yarığa parmaklarımı daldırdım ve balığı körlemesine ona doğru uzattım. Balık, cam gibi gözleriyle hâlâ sersem sersem bana bakıyor, siyah göz bebeğinin etrafındaki altın renkli halka bana annemin alyansını hatırlatıyordu. O an annemi bir tabutun içinde gördüm, güneşin ışıklan yüzüğüne vuruyordu ve ben artık doğru olduğunu biliyordum -annemi arı sokmuştu, taze ekmek kokan sıcak mutfakta boğularak ölmüştü ve Candy Bili şişmiş yanaklarından süzülen gözyaşlarını yalamıştı.-

“Ooo ne büyük balık!” diye bağırdı siyah takım elbiseli adam gırtlğından gelen, iştahlı bir sesle: “Gel bakalım *büyüüük baluuk!*”

Balığı elimden kaptığı gibi, hiçbir insanın açamayacağı kadar açtığı ağzından içeri tikiştirdi. Uzun yıllar sonra, altmış beş yaşına geldiğimde (altmış beş olduğunu biliyorum, çünkü o sene öğretmenlikten emekli olmuştum) New England Akvaryumu'na gittim ve ömrümde ilk defa bir köpekbalığı gördüm. Siyah takım elbiseli adamın açtığı ağzı da tıpkı o köpekbalığımn ağzına benziyordu işte. Tek fark şuydu ki, siyah takım elbiseli adamın gırtlğı, korkunç gözleriyle aynı renkte, kıpkırmızıydı ve yüzüme içinin sıcaklığı vurmuştu, sobada yanan kuru bir odunun sıcaklığının bir anda gelip insanın yüzüne vurması gibi. Ve o sıcaklığı hayalimde kurmuyordum, kurmadığımı biliyordum, çünkü yakaladığım kırk sekiz santimlik alabalık, açılan çenesinin arasından baş aşağı kayıp gitmeden önce, balığın pullarının, fırının üzerinde uçuşan kâğıt parçaları gibi kızarıp kıvrılmaya başladıklarını görmüştüm.

Panayırlardaki kılıç yutan adamlar gibi, balığı boğazından aşağı kaydırđı. Çiğnemedi; gözleri, sanki çaba sarf ediyormuş gibi dışarı fırladı o sırada. Balık boğazından aşağı indikçe iniyor, o indikçe gırtlğı giderek genişliyordu ve bu defa gözyaşı

dökmeye başlayan o oldu... Fakat onun gözlerinden akan damlalar kandı, kızıl ve koyu bir kan.

Sanırım bedenimin hâkimiyetini geri kazanmamı sağlayan o kanlı gözyaşlarını görmem oldu. Neden o yaşları görünce olduğunu bilmiyorum ama sanırım olan buydu. Şaka kutusundan fırlayan bir kukla gibi yerimden fırladım, arkamı döndüm, elimde bambu oltamla nehir boyunca yukarı doğru son sürat koşmaya başladım; yokuş yukarı daha hızlı koşabilmek için bedenimi öne doğru eğmiş, boş olan elimle önüme çıkan kalın otları itiyordum.

Kudurmuş gibi, boğuk bir ses çıkardı -ağzı dolu birinin çıkaracağı türden bir sest- ve tepeye vardığım zaman dönüp arkama baktım. Peşimden geli-

yordu, ceketinin kuyruğu ardında uçuşuyor, cep saatinin ince altın zinciri güneşin ışıklarıyla dans ediyor, pırıl pırıl parlıyordu. Balığın kuyruğu ağzından dışarı sarkmıştı ve içinde, boğazındaki fırında pişmekte olan kısmının kokusunu alabiliyordum.

Nehri takip eden yamacın yukarısında bütün gücümle koşarken, beni yakalamak için pençelerini uzatmış, peşimden geliyordu. Yüz metre kadar sonra sesim geri geldi ve çığlık atmaya başladım — elbette korkudan çığlık atıyordum ama çığlıklarımda güzel annemin ölümünün kederi de vardı.

Kıyı boyunca peşimden geldi. Kırılan dalların ve ezilen çalıların sesini duyabiliyordum ama bir daha dönüp arkama bakmadım. Başımı eğmiş, gözlerimi nehir kıyısı boyunca önüme çıkan çalılardan ve alçak dallardan ayırmayarak, koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum. Her adımımı beni omzumdan yakalayacağı korkusuyla atıyordum, bir sonraki adımda beni alevli kucağına çekmesini bekliyordum.

Ama olmadı. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir süre sonra -beş on dakikadan fazla olduğunu sanmıyorum ama o an hiç bitmeyecek gibi gelmişti- köknarların ve kat kat yaprakların arasından köprüyü gördüm. Hâlâ çığlık atıyordum ama artık

nefesim kesilmişti, içinde su kalmamış kaynayan bir çaydanlık gibi ses çıkarıyordum. Nehir kıyısının yine dikleştiği kısma vardım ve kalan son gücümle tırmanmaya başladım.

Tepeye çıkan yamacı yarılamaştım ki ayağım kaydı ve dizlerimin üzerine düştüm, başımı çevirip arkama baktım ve siyah takım elbiseli adamın neredeyse burnumun dibinde olduğunu gördüm, beyaz yüzünden öfke ve hırs okunuyordu. Yanakları kanlı gözyaşlarıyla kaplanmıştı ve köpekbalığı ağzını kepçe gibi açmıştı.

“Balıkçı çocuk!” diye hırladı peşimden tırmanırken ve ince uzun eliyle ayağımı yakaladı. Ayağımı çekip kurtardım, döndüm ve oltamı ona doğru fırlattım. Bunu savuşturmakta elbette zorlanmadı ama nasıl olduysa oltamın misinası ayaklarına döndü ve dizlerinin üzerine düştü. Orada durup izlemeye niyetim yoktu, hemen arkamı döndüm, tepeye doğru bütün gücümle koşmaya başladım. Tam tepeye vardığımda az kalsın yine kayıp düşecektim ama son anda köprünün altındaki payandalardan birine tutunmayı başardım ve düşmekten kurtuldum.

“Kaçamazsın balıkçı çocuk!” diye bağıırıyordu arkamdan. Sesinde öfke vardı ama bir yandan gülüyor gibiydi de sanki. “Bir alabalık *benim* karnımı doyurur mu sanıyorsun!”

“Git başımdan!” diye bağırdım ona. Köprünün korkuluğuna tutunup kendimi yukarı çektim ve acemice bir taklayla kendimi köprünün üzerine fırlattım. Ellerimin her yanma kıymıklar batmıştı ve taklanın ardından başımı yere öyle sert çarpmıştım ki yattığım yerde yıldızları görüyordum. Yüzüstü döndüm ve sürünmeye başladım. Köprünün başına az bir mesafe kala son bir güçle ayağa kalktım, ilk birkaç adımda tökezledikten sonra dengemi nihayet sağlayıp tekrar koşmaya başladım. Yalnızca dokuz yaşında bir çocuğun koşabileceği gibi koşuyordum — rüzgâr gibi. Sanki ayaklarım yere sadece üç dört adımda bir değişiyordu ve belki de kim bilir, gerçekten öyle oluyordu. Yolun sağında kalan tekerlek izi boyunca koştum; şakaklarım zonklayana, gözlerim yuvalarından fırlayacak raddeye gelinceye kadar, sol tarafıma, kaburgamın altından koltukaltıma uzanan keskin bir sancı girene kadar, boğazımda kan ve metale benzer bir tat alana kadar koştum. Daha fazla koşacak gücüm kalmayınca tökezleyerek durdum ve nefes nefese kalmış bir at gibi burnumdan soluyarak arkama baktım. Onu, üzerinde şık siyah takım elbisesi, yeleşinin üzerinden sarkan cep saatinin parlak zinciri ve bir teli bile yerinden oynamamış düzgün saçlarıyla hemen arkamda bulacağımdan emindim.

Ama yoktu. Işığa geçit vermeyen sık çamların ve köknarların arasından Gastle Nehri’ne doğru uza-

nan yol bomboştu. Yine de onun oralarda bir yerde olduğunu, ağaçların arasından, alevli gözleriyle, yanmış kibrit ve pişmiş balık kokusu yayarak beni izlediğini hissediyordum.

Döndüm ve koşabildiğim kadar hızlı koşmaya başladım, hafifçe aksıyordum - iki bacağımdaki kaslar da çekilmişti ve ertesi sabah yataktan kalktığımda o kadar ağrım olacaktı ki zar zor yürüyelebilecektim. Fakat o an bunların hiçbirine aldırış etmiyordum. Arkamda bıraktığım yolun boş olduğundan emin olmak için dönüp dönüp arkama bakıyordum sadece. Her baktığımda boş olduğunu görüyordum ama bu bakışlar içimi rahatlatacağı yerde daha fazla korkmama sebep oluyordu. Köknarlar giderek sıklaşıyor, orman giderek kararıyordu ve yol boyunca uzanan bu ağaçların ardında neler olabileceğini düşünmeden edemiyordum ~ ağaçların arasından kıvrılan, sonu gelmez dehlizler, ayak kırmak için pusuda bekleyen tuzaklar, kim bilir içinde nelerin saklı olduğu yarıklar. 1914 yılının o cumartesi gününe kadar, bir ormanda insanın başına gelebilecek en kötü şeyin bir ayıya rastlamak olduğunu sanırdım.

Yanıldığımı o gün anladım iki kilometreye yakın yolu ardımda bırakmış, ormandan çıkıp Geegan Fiat Yolu'na bağlanan sapağa varmıştım ki ıslıkla "The Old Oaken Bucket" şarkısını çalarak yürüyen babamın bana doğru geldiğini gördüm. Elinde

Monkey Ward'dan aldığı havalı çarkı monte ettiği kendi oltası vardı. Öbür eliyle de annemin, Dan henüz hayattayken sapma uzunca bir kurdele iliş-tirdiği balık sepetini taşıyordu. Kurdelenin üzerin-de DUALARIM İSA'YA yazıyordu. Bir süredir yürü-yordum ama onu görmemle, avazım çıktığı ka-dar *Baba! Baba! Baba!* diye bağıra bağıra koşmaya başlamam bir oldu; gücü tükenmiş bacaklarımın üzerinde sarhoş bir gemici gibi yalpalıyordum. Be-ni gördüğü zaman babamın yüzünde oluşan şaş-kınlık ifadesi farklı şartlar altında oldukça komik gelebilirdi ama o anda hiç öyle gelmedi. Oltasını ve sepeti yere fırlatıp ardına bile bakmadan bana doğ-ru koşmaya başladı. Babamın bu kadar hızlı koş-tuğunu hayatımda ilk defa görüyordum. Birbirimi-ze öyle bir çarptık ki nasıl oldu da yere düşmedik hayret ediyorum. Yüzümü kemerinin tokasına çarptığım için burnum hafifçe kanamaya başlamış-tı. Ama bunu da çok sonradan fark edecektim. O sırada kollarımı uzatıp ona sımsıkı sarılmaktan başka bir şey geçmiyordu aklımdan. Kollarımı sıkı-ca beline doladım ve kızarmış yüzümü karnına bastırdım; eskimiş mavi iş gömleği kanla, gözyaşıyla ve terle kaplandı.

“Gary, ne oldu? Neyin var? iyi misin?”

“Annem ölmüş!” diye hıçkırdım. “Ormanda bir adamla karşılaştım, o söyledi! Annem ölmüş! Arı sokmuş, onun da yüzü şişmiş Dan gibi ve ölmüş!

Mutfakta yere yığılmış, sonra da Candy Bili...
Candy Bili onun... onun gözyaşlarını... yalamış...
annemin... annemin...”

Cümlemi *yüzünden* diyerek tamamlamam gerekiyordu ama göğsüm öyle kötü sıkışıyordu ki bir türlü çıkmadı bu sözcük dışarı. Gözyaşlarını yine sel olup akmaya başladı ve babamın korkuya kapılmış, dehşete düşmüş yüzü üst üste gelen üç görünütle allak bullak oldu. Ulumaya başladım - dizini sürtmüş küçük bir çocuk gibi değil, ay ışığının altında uğursuz bir şey görmüş bir köpek gibi- ve babam başımı kavrayıp düz, sert karnına bastırdı. Başımı ellerinin arasından sıyırıp yine arkama baktım. Siyah takım elbiseli adamın gelmediğinden emin olmak istiyordum. Hiç iz yoktu, ormanın derinliklerine doğru kıvrılarak uzanan yol tamamen boştu. O yola bir daha asla, ne olursa, neden olursa olsun, bir daha asla ama asla adım atmayacağıma yemin ettim, ama sanırım Tanrı'nın yeryüzünde can verdiği bizlere bahşetmiş olduğu en büyük lütuf geleceği görememek. Ömrümün herhangi bir anında o yoldan bir daha *geçecek olduğumu* bilseydim aklımı kaçırdım. Fakat en azından o esnada, orada ikimizden başka kimsenin olmadığını bilmek içimi rahatlıyordu. Sonra aklıma annem geldi -ölen güzel annem- ve yüzümü babamın karnına gömerek, haykıra haykıra ağlamaya devam ettim.

“Gary, beni dinle,” dedi babam biraz sonra. Ben ağlamaya devam ediyordum.

Ağlamama bir süre daha izin verdi, sonra eliyle çenemin altından tutarak ona bakmam için başımı hafifçe yukarı kaldırdı.

“Annenin bir şeyi yok,” dedi.

Yanaklarımdan aşağı akan yaşlarla ona bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Ona inanamıyordum.

“Sana kimin öyle bir şey söylediğini ya da hangi aşağılık herifin küçük bir çocuğu böyle korkutmaya çalıştığını bilmiyorum ama Tanrı adına yemin ederim ki annen iyi.”

“Ama... O dedi ki...”

“Onun ne söylediği umurumda değil. Eversham’ın yanından beklediğimden erken döndüm -inek satmaya falan niyeti yok, anca üfürüyor- sonra da sana yetişecek vaktimin olduğunu görünce yanma gelmeye karar verdim. Oltamı ve sepetimi aldım, annen de yeriz diye ekmeğe reçel sürüp yanıma verdi. Yeni pişirdiği ekmeğe sürdü. Hâlâ sıcak. Yani daha yarım saat önce annen gayet iyiydi Gary ve o taraftan gelen kimse aksini iddia edemez, inan bana. Yarım saat oldu daha.” Omzumun üzerinden arkama doğru baktı. “Kimdi o adam? Nerede şimdi? Onu bir elime geçireyim, doğduğuna pişman edeceğim.”

İki saniye içinde binlerce düşünce geçti aklımdan —en azından bana öyle geldi— fakat en baskın olanı en son aklıma geleniydi: Siyah takım elbiseli adamlarla karşılaşacak olursa babamın bu dediğini yapabileceğine hiç ihtimal vermiyordum. Ya da kaçıp kurtulabileceğine.

O ince beyaz parmaklar ve uçlarındaki pençeler gözümün önünden gitmek bilmiyordu.

“Gary?”

“Hatırlamıyorum,” dedim.

“Akıntının ayrıldığı yerde miydin? Büyük kayanın orada mı?”

Gözümün içine bakıp da bana bir soru sorduğu zaman babama asla yalan söyleyemezdim — hayatımı ya da onun hayatını kurtaracak olsa bile. “Evet, ama oraya gitme sakın.” iki elimle koluna asıldım ve sıkıca tuttum. “Lütfen gitme. Korkunç bir adamdı.” O anda dâhiyane bir fikir geldi aklıma. “Galiba tabancası vardı.”

Düşünceli gözlerle bana baktı. Son sözcüğü söylerken sesini hafifçe yükselterek ve böylece soru sormuş olmadan sormak istediğini sorarak “Belki de kimse yoktu,” dedi. “Belki de balık tutarken uyuyakaldın ve kötü bir rüya gördün, oğlum. Geçen kış Danny’yle ilgili gördüğün rüyalar gibi.”

Önceki kış Dan’le ilgili gerçekten çok fazla kötü rüya görmüştüm, dolabın kapağını açtığım ya da karanlık, meyve kokulu şarap kulübesinin kapısını açıp onu karşımda büzüşmüş, mosmor olmuş suratıyla bana bakarken bulduğum rüyalar; çoğundan çılgılık atarak uyanmış ve haliyle annemleri de uyandırmıştım. Evet, nehir kıyısında uyuyakalmış, belki biraz kestirmiş olabilirdim ama gördüklerim rüya değildi ve siyah takım elbiseli adamın ellerini çırparak burnumda duran arıyı öldürüp kucığıma düşürdüğü andan önce uyanmış olduğumdan emindim. Dan’i gördüğüm gibi bir rüyada görmemiştim onu, bundan en ufak bir şüphe duymuyordum, ama onunla karşılaşmamın sanırım doğaüstü olaylar yaşandığında kaçınılmaz olduğu üzere zihnimi bir rüya sahnesine çevirdiği de bir gerçektir. Gelgelelim babamın, bu adamı benim uydurduğuma inanması çok daha iyiydi. Onun iyiliği için.

“Galiba öyle oldu,” dedim.

“Peki, haydi gidip oltanla sepetini bulalım.”

Bunu demesiyle o tarafa doğru yönelmesi bir olunca, onu durdurmak, yanımdan ayrılmamasını sağlamak için bütün gücümle koluna asılmak zorunda kaldım.

“Sonra bakalım,” dedim. “Lütfen, baba, olur mu? Annemi görmek istiyorum. Onu kendi gözle-rimle görmem gerek.”

Biraz düşündü, sonra başını salladı. “Tamam, görsen iyi olur sanırım. Önce eve gidelim, sonra döner oltanla sepeti ararız.”

Ve nihayet çiftliğe doğru yola koyulduk birlikte. Babam arkadaşlarımın yaptığı gibi oltasını omzuna atmış, bana sepetini taşımak düşmüştü. Bir yandan yürüyor, bir yandan annemin kuşüzümü reçeli sürdüğü ekmekleri yiyorduk.

“Bir şeyler yakaladın mı?” diye sordu, çiftliğin uzaktan görünmeye başladığı sırada.

“Evet, efendim,” dedim. “Bir gökkuşaklı yakaladım. Kocaman.” *Bir de ondan bile büyük bir alabalık,* diye geçirdim aklımdan ama söylemedim. *Gördüğüm en büyük alabalığı yakaladım ama onu sana gösteremeyeceğim, baba. Beni yemesin diye onu siyah takım elbiseli adama verdim. Üstelik işe yaradı... sayılır*

“O kadar mı? Başka bir şey yok mu?”

“Onu yakaladıktan sonra uyuyakalmışım.” Bunun bir yanıt olduğu şüpheliydi ama yalan da sayılmazdı.

“Neyse ki oltanı kaybetmedin. Kaybetmedin, değil mi, Gary?”

“Hayır, efendim,” dedim ama zorla çıktı ağzımdan. Gerçi nasılsa bir şeyler uydurmayı becersem bile bir faydası olmayacaktı, zira sepeti almak için mutlaka dönecekti, yüzündeki ifadeden bunu yapmaya kararlı olduğunu görebiliyordum.

Eve yaklaştığımızda Candy Bili arka kapıdan dışarı fırladı ve Iskoç teriyerlerinin heyecanlandıkları zaman yaptığı gibi kışını sallaya sallaya, cırtlak sesiyle havlayarak bize doğru koşmaya başladı. Sabrım tükenmişti artık, umut ve endişe sabun köpüğü gibi boğazıma kaçmış, nefes almama müsaade etmiyordu sanki. Babamın yanından ayrıldım ve elimde sepetle eve doğru koştum; annemi, babamın batı tarlasından ağlayarak ve İsa’nın adını haykıarak kucağında getirdiği Dan’ın yüzü gibi şişmiş ve mosmor olmuş bir yüzle mutfakta ölü yatarken bulacağıma inanıyordum hâlâ.

Fakat annem tezgâhın başında duruyordu, bıraktığım gibiydi, gayet iyi ve sağlıklı görünüyor, bir kâsenin içine bezelye ayıklarken bir şarkı mırıldanıyordu. Başını çevirip bana baktı, bakışlarına önce şaşkınlık, hemen ardından, fal taşı gibi açılmış

gözlerimi ve benzi atmış suratımı görünce korku hâkim oldu.

“Gary, ne oldu? Neyin var?”

Yanıt vermedim, doğruca koşup ona sarıldım ve defalarca öptüm. Bu sırada babam içeri girmişti. “Merak etme, Lo, bir şeyi yok. Nehrin orada uyu-yakalmış, o kötü rüyalarından birini görmüş,” dedi.

“Tanrı’ya dua edelim de sonuncusu olsun,” dedi ve Candy Bili cırtlak sesiyle havlayarak ayaklarımın zın dibinde dolanırken bana daha sıkı sarıldı.

Babam, “istemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin, Gary,” dedi ama gitmem gerektiğini -oraya dönmem ve sanırım bugünlerin gözde tabiriyle korkularımınla yüzleşmem gerektiğini- düşündüğünü çoktan belli etmişti. Bu sahiden insanın kendi uydurup kendi korktuğu şeyleri geride bırakmasını sağlayabilirdi ama aradan geçen iki saat, siyah takım elbiseli adamın gerçek olduğuna yönelik inancımı değiştirmeye yetmemişti. Buna babamı ikna edemeyeceğimi de biliyordum. Dünya üzerinde yaşamış ya da yaşayan dokuz yaşındaki hiçbir çocuğun siyah takım elbisesiyle ormandan çıkıp gelen Şeytan’ın varlığına babasını inandırmayı başara-bildiğini ya da başarabileceğini sanmıyorum.

“Geleceğim,” dedim. Adım atacak gücü bulabilmek için bütün cesaretimi toplayarak, babam evden çıkmadan peşine takıldım ve birlikte dışarı çıktık. Evin yan tarafında, odunları yığdığımız yerin az ötesinde, odun kestiğimiz kütüğün yanında duruyorduk.

“Ne saklıyorsun arkanda?” diye sordu.

Yavaşça çıkardım. Evet, babamla gidecektim ve evet, saçını soldan dümdüz ayırmış siyah takım elbiseli adamla karşılaşmamayı umuyordum ama... karşılaşma ihtimalimize karşı hazırlıklı olmalıydım. En azından elimden geldiği kadar. Arkamda sakladığım şey, evdeki büyük aile İncil’iydi. Aslında yanıma Gençlik Cemiyeti’nin bir perşembe toplantısında düzenlediği yarışmada en fazla ilahiyi ezbere okuyarak kazandığım (ezbere sekiz ilahi okudum ama bir hafta geçmeden, yirmi üçüncü ilahi hariç hepsini unuttum) küçük İncil’i almayı düşünmüştüm ama o ufak tefek kırmızı kitabın, içinde kırmızı mürekkeple İsa’nın sözleri yazıyor olmasına rağmen, karşımızda bizzat Şeytan’ı bulduğumuz takdirde işe yarayacağından emin olamadım.

Babam, sayfalarının arasına bir sürü aile fotoğrafı ve kâğıt sokuşturulmuş eski İncil’e uzun uzun bakınca, eve geri götürüp bırakmamı isteyecek sandım ama istemedi. Yüzünü kederle anlayışın buluştuğu bir ifade kapladı ve sonra başını salladı. “Peki,” dedi. “Aldığını annen biliyor mu?”

“Hayır, efendim.”

Tekrar başını salladı. “O halde umalım da biz dönene kadar yokluğunu fark etmesin. Haydi gidelim. Sakın düşürme.”

Yarım saat kadar sonra nehrin kıyısında, yamacın başında durmuş, Castle Nehri'nin ikiye ayrıldığı yere ve gözleri kırmızı-turuncu adamla karşılaştığım küçük düzlüğe doğru bakıyorduk.

Bambu oltam elimdeydi -aşağıda, köprünün altında durduğu yerden almıştım ve balık sepetim de düzlükte, bıraktığım yerde duruyordu. Hasır saplı kapağı açıktı. Babamla birlikte öylece durup, konuşmadan uzun süre oraya doğru baktık.

Opal! Elmas! Safir! Yeşimtaşı! Mis gibi kokuyor Gary'nin limonatası! Bu gayet sevimsiz şiiri okuduktan sonra, kendini sırtüstü yere fırlatmış, *bok*, *çiş* gibi ayıp kelimeleri söylemeye ilk defa cesaret etmiş bir çocuk gibi gülmeye başlamıştı. Düzlük alan, Maine'de temmuz güneşini ağırlayan her toprak parçası gibi yemyeşil ve canlıydı... O acayip adamın yattığı yer hariç. Orada, bir insan bedeninin hatlarına hapsolmuş, sararmış, ölmüş çimler vardı.

Gözlerimi aşağı indirdim ve yıpranmış, şişmiş aile İncil'imizi öne doğru uzatmış olduğumu ve bütün gücümle kapağına bastırdığım başparmaklarımın uçlarının beyazlaştığını gördüm. Mama Sweet'in kocası Norville'in kuyu kazacağı zaman toprakta su ararken söğüt ağacından sopasını tuttuğu gibi tutuyordum kitabı.

“Burada kal,” dedi babam sonunda ve ayaklarını verimli, yumuşak toprağa batırabildiği kadar batırıp, dengesini sağlamak için kollarını açarak yamaçtan aşağı yan yan inmeye başladı. Yerimden kıpırdamadan, öne doğru uzattığım ellerimin ucundaki İncil’i söğüt ağacından bir sopaymış gibi sımsıkı tutuyor, deli gibi çarpan kalbimin sesini duyuyordum. O esnada izleniyor olduğum hissine kapılıp kapılmadığımı hatırlamıyorum ama herhangi bir şey hissedemeyecek kadar çok korkuyordum, sadece o yerden ve o ormandan çok uzaklarda olmak istiyordum, hissettiğim sadece buydu.

Babam eğildi, ölü çimlerin bulunduğu yeri kokladı ve yüzünü buruşturdu. Neyin kokusunu aldığını biliyordum: Yanmış kibrite benzeyen bir şeyin. Sonra yerden sepetimi aldı ve süratle yamacın başına, yanıma geldi. Peşinden gelen bir şey olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden ardına doğru kaçamak bir bakış attı. Peşinden gelen yoktu. Sepeti bana uzattığı sırada, hâlâ açık duran kapağı, tutunduğu küçük ama marifetli deri kayışların ucunda sallanıyordu, içine baktım, dibinde sadece iki tutam ot vardı.

“Bir gökkuşaklı yakaladım dememiş miydin?” dedi babam,

“Herhalde onu da rüyada yakaladın.”

Sesindeki vurgu beni kızdırdı. “Hayır, efendim,” dedim. “Bir tane yakaladım.”

“Karnını yarıp temizlediysen, dışarı fırlayıp kaçmış olacak hali yok herhalde balığın. Yakaladığın balıkları temizlemeden sepete koymayacağını da biliyorsun, Gary, öyle değil mi? Sana böyle öğretmedim.”

“Evet, efendim, öyle öğretmediniz, ama...”

“Yakaladığını rüyanda görmediysen ve sepete koyduğunda ölüyse, bir şey gelip onu bulmuş ve yemiş olmalı, başka bir izahı olamaz,” dedi babam ve gözlerini belertip, sanki ormandan gelen bir ses duymuş gibi omzunun üzerinden ardına doğru kaçamak bir bakış daha attı. Alnından, büyük parlak mücevherleri andıran ter damlalarının akmaya başladığını görünce şaşırmadım doğrusu. “Haydi,” dedi. “Gidelim artık buradan.”

Hiç itiraz edecek değildim. Süratli adımlarla ve konuşmadan nehir kıyısı boyunca ilerleyerek köprüye vardık. Oraya varınca babam tek dizinin üzerinde çömeldi ve oltamı bulduğumuz yeri inceledi. Orada da ölmüş çimenler ve sanki ateşte kavrulmuş gibi kararmış, başlarını bükmüş Venüs çarıkları vardı. Babam ölü otları incelerken boş balık sepetime baktım.

“Geri dönüp öbür balığı da yemiş olmalı,” dedim. Babam başını kaldırıp bana baktı. “Öbür balık!”

“Evet, efendim. Size söylemedim ama bir alabalık daha tutmuştum. Kocaman bir tane. Ama o pis adam çok acıkmıştı.” Daha fazlasını söylemek istiyordum, sözcükler dışarı çıkmak için dudaklarımın ardında sabırsızca bekliyorlardı ama hiçbir şey söylemedim.

Köprüye tırmandık ve korkulukların üzerinden atlarken birbirimize yardım ettik. Babam sepetimi aldı, içine baktı, sonra korkuluğun başına gidip, sepeti fırlatıp attı nehre. Babamın yanma sokulup aşağı baktım ve sepetin suya batıp çıktığını gördüm, sonra da bir kayık gibi nehirde süzülüşünü

ve hasır örgülerinin arasından su aldıkça dibe doğru batışını izledim.

“Kötü kokuyordu,” dedi babam, ama bunu söylerken bana bakmadı ve sanki kendini savunmak ister gibi tuhaf bir hali vardı. Böyle konuştuğuna ilk ve son defa o zaman tanık oldum.

“Evet, efendim.”

“Annene bulamadığımızı söyleriz. Sorarsa. Sormazsa bir şey söylemeyiz.”

“Peki, efendim, söylemeyiz.”

Annem sormadı, biz de söylemedik, olması gerektiği gibi oldu her şey.

Ormandaki o günün üzerinden seksen bir yıl geçti ve bu zaman boyunca o günü neredeyse hiç düşünmedim... En azından uyanıkken. Yeryüzünde yaşamış hiçbir erkek ya da kadının yapamayacağı gibi, ben de rüyalarımın dair kesin bir şey söyleyemem. Artık yaşlı bir adamım ve gözüm açık bile rüya görmeye başladım galiba. Hastalıklarım, bir çocuğun sahilde bıraktığı kumdan kaleye yavaş yavaş sokulup onu ele geçiren dalgalar gibi bedeni istila ederken, zihnim de zamanla hatıralarıma teslim oldu. Aklıma durduk yere mazide kalmış şarkıları onlar getiriyor, mesela: “Just leave them alone/And they’ll come home/Wagging their tails behind them.” [“Bırakın gitsinler/ Görün nasıl dö-

nüyorlar eve/Kuyruklarını kısıtırıp.”] Yediğim yemekleri oynadığım oyunları, saklambaç oynarken okulun vestiyerinde öptüğüm kızları, ahbablık ettiğim oğlanları, içtiğim ilk içkiyi, ilk sigarayı (Dicky Hammer’ın domuz ağılının arka tarafında mısır püskülünü sarıp içmiş, sonra da küsmüştüm) hatırlıyorum. Fakat bütün bu hatıraların arasında en güçlü olanı siyah takım elbiseli adamın hatırası ve başka hiçbir şeye benzemeyen korkunç, hayaletimsi ışııyla parıldıyor. O gerçektir, o Şeytan’dı ve o gün onun ya açgözlülüğüne denk gelmişim ya da elinden kaçırdığım bir şanstım. Ondan kaçabilmiş olmamın şans olduğuna giderek daha fazla inanıyorum - sebebi *sadece* şanstı, ömrüm boyunca ibadet ettiğim ve söylediğim ilahilerle yücelttiğim Tanrı’nın parmağı yoktu bu işte.

Burada, huzurevindeki odamda ve bedenim olan şu yıkılmış kumdan kalenin içinde yatarken, kendime Şeytan’dan korkmam için bir sebep olmadığını söyleyip duruyorum — erdemli, düzgün bir hayat yaşadığımı ve Şeytan’dan korkmam için bir sebep olmadığını. Bazen kendime, o yaz annemi kilişeye dönmeye ikna edenin babam değil, ben olduğumu hatırlatıyorum. Fakat karanlığın içinde bu düşüncelerin gücü bana huzur vermeye, yüreğimi ferahlatmaya yetmiyor. Karanlığın içinde bir ses, dokuz yaşında bir çocukken de Şeytan’dan korkmamı gerektirecek bir şey yapmamış olduğumu

ama yine de Şeytan'ı karşımda bulduğumu fısıldıyor. Ve karanlığın içinde o sesin bazen iyice alçal-
dığı oluyor; bir insana ait olamayacak kadar alçak
bir ses *Büyük balık!* diye fısıldıyor bastırılmış bir
açgözlülüğün bin bir suretine bürünerek. Ve ma-
nevi dünyanın bütün gerçekleri bir bir yıkılıyor aç-
lığının karşısında. *Büyüüük baluuk*).

Şeytan uzun zaman önce karşıma çıktı. Peki ya
bir daha çıkarsa? Artık koşamayacak kadar yaşlı-
yım; yürütecim olmadan tuvalete bile gidemiyo-
rum. Onu oyalayacak, en azından bana biraz za-
man kazandıracak büyük, güzel bir alabalığım da
yok artık. Yaşlıyım ve sepetim boş. Ya geri gelir,
beni bu halimle bulursa?

Ya karnı hâlâ açsa?

* * *

Nathaniel Hawthorne'un en sevdiğim öyküsü "Genç Goodman Brown"dır. Bu öykünün, bir Amerikalı tarafından yazılmış en iyi on öyküden biri olduğunu düşünüyorum. "Siyah Takım Elbiseli Adam", bu öyküye duyduğum saygının karşılığıdır. Bazı ayrıntılara yer vermek gerekirse, günün birinde bir arkadaşım la sohbet ederken laf laf açtı ve arkadaşım, dedesinin, yirminci yüzyılın başlarına teka-bül eden bir tarihte, ormanda dolaşırken Şeytan'ı gördüğüne inandığından -buna gerçekten inandığından- bahsetti. Dedesinin anlattığına göre Şeytan ağaçların arasından çıkıp yanına gelmiş ve sıradan biriymiş gibi onunla konuşmaya başlamış. Dedesi, sohbet sırasında, ormandan gelen adamın alev alev yanan kırmızı gözleri olduğunu ve kükürt koktuğunu fark etmiş. Arkadaşımın dedesi, bunu anladığını fark edecek olursa Şeytanın onu öldüreceğini düşünmüş ve kendiliğinden çekip gidene kadar onunla havadan sudan konuşmaya devam etmek için elinden geleni yapmış. Öykümü arkadaşımın anlattığı bu öykünün üzerine inşa ettim. Yazması keyifli değildi ama yine de başladığım işi bitirdim. Bazen öyküler yazıya dökülmek için öyle bir yaygara koparır,

öyle bir bağıırıp çağırırlar ki çenelerini kapatmak için oturup yazmak tek çözümdür. Bitirdiğimde gördüm ki, sıkıcı bir dille anlatılmış yavan bir halk masalı yazmaktan öteye gidememiş ve Hawthorne'un çok sevdiğim öyküsünün fersah fersah gerisinde kalmıştım. The New Yorker öykümü yayınlamak isteyince hayrete düştüm. 1996 yılında O. Henry Öykü Yarışması'nda Birincilik Ödülünü bu öykümle kazandığımı öğrenince, birilerinin bir yerde hata yaptığından şüphe bile duymadım (yine de ödülü almaktan geri durmadım tabii). Okurlardan gelen yorumlar da genelde olumluydu. Bu öykü, yazarların, kendi yazdıklarını değerlendirmekte ekseriyetle herkesten kötü olduklarının kanıtıdır.

Siyah Takım Elbiseli Adam'a, Stephen King'in "bir Amerikalı tarafından yazılmış en iyi on öyküden biri" olarak gösterdiği ve öyküsüne ilham kaynağı olan Nathaniel Hawthorne'un 1835 tarihli Genç Goodman Brown adlı öyküsü eşlik ediyor.

Amerikan edebiyatının en önemli metinlerinden biri olarak kabul edilen öykü, dindarlık maskesi altında yaşayan insanları, çıkar odaklı ilişkileri, yozlaşmış iktidar sahiplerini resmederken, dönemine ve günümüze ışık tutuyor.

"O günlerde her yerde hayaletler vardı."

GENÇ GOODMAN BROWN

Nathaniel Hawthorne

Gün batarken kapıda beliren genç Goodman Brown, Salem kasabası sokaklarına adımını atmak üzere eşikten henüz geçmişti ki, genç karısına hoşçakal öpücüğü vermek için başını çevirdi. İsmiyle müsemma karısı Faith'in başlığındaki pembe kurdeleler, Goodman Brown'a seslenmek için güzel başını sokağa doğru uzattığı esnada rüzgârda oynadı.

Dudakları kocasının kulağına sokulunca, "Canım benim," diye fısıldadı yumuşak ve biraz da üzgün bir sesle, "ne olur, yolculuğunu sabaha ertele ve bu gece kendi yatağında uyu. Yalnız bir kadın öyle rüyaların, öyle düşüncelerin pençesine düşer ki kendinden bile korkar bazen. Canım kocacığım, sana yalvarırım, yılın bütün geceleri senin olsun, bu gece yanımda kal."

"Faith'im, aşkım," diye cevap verdi genç Goodman Brown, "yılın bütün geceleri arasında yalnız bu gece mecburum senden uzakta kalmaya. Yolculuğumun, madem öyle koydun adını, gidişi olduğu gibi dönüşü de var ve tam da bu saatle gün doğumu arasında yapılması gereken bir yolculuk bu. Hem biz daha üç aylık evli değil miyiz, benden yana niçin şüphe edersin benim tatlı, güzel karıcığım?"

“O halde Tanrı seni korusun,” dedi Faith, başında pembe kurdeleleriyle “ve döndüğünde her şeyi bıraktığın gibi bulasın!”

“Amin!” diye bağırdı Goodman Brown. “Dualarını oku, sevgili Faith ve güneş batar batmaz yatağına git, bil ki başına hiçbir musibet gelmeyecek.”

Ve böylece ayrıldılar; genç adam yola koyuldu, kilisenin köşesinden dönmek üzereyken arkasına baktı ve Faith’in hâlâ onu izlediğini gördü. Efkârlı bir hali vardı kadının, pembe kurdelelerine rağmen.

“Ah, zavallı Faith!” diye düşündü, vicdanı sızlar-ken. “Böyle bir iş uğruna onu şu halde bıraktığım için ne kadar alçak bir adamım! Rüyalardan söz etti üstelik. Sanki konuşurken keder vardı yüzünde, sanki bir rüya onu ikaz etmiş gibiydi bu akşam olacaklar hakkında. Ama hayır, hayır, onu canından ederdi bunları düşünmek. O yeryüzüne bahşedilmiş, kutsanmış bir melek ve ben de bu gecenin ardından onun eteklerine tutunup, peşinden cennete gideceğim.”

Goodman Brown, geleceğe dair böylesine kusursuz bir karar almakla kendini akladığını hisseder-ek, o anki şeytani gayesini gerçekleştirmek için daha da acele etmekte beis görmedi. Ormanın en kasvetli ağaçlarının zifiri karanlığa gömdüğü bir yola girmişti; ağaçlar, aralarında yılan gibi kıvrı-

lup giden o daracık yoldan geeeği sırada sanki kenara çekiliyor, o geçtikten hemen sonra safları sıklaştırıyorlardı. Issız mı ıssız bir yoldu burası; ama bu ıssızlıkta öyle tuhaf bir hal vardı ki, bu sayısı meçhul gövdelerin ve başının üzerindeki kalın dalların ardında neler saklanmış olabileceğini bilmeyen yolcu, yalnız başına yürüdüğünü zannederken, pekl göze görünmeyen bir kalabalığın arasından geçiyor olabilirdi.

“Her ağacın ardında şeytani bir yerli saklanıyor sanki,” dedi Goodman Brown içinden ve korkulu gözlerle arkasına bakarken kendi kendine konuşmayı sürdürdü: “Ya şeytan’ın kendisi ensemde biterse!”

Ardına bakarak yürürken bir sapağı geride bıraktı; tekrar önüne baktığında üzerinde kapkara ve muntazam giysisiyle, yaşlı bir ağacın dibinde oturan bir adam gördü. Goodman Brown yanma yaklaşınca adam ayağa kalktı ve geç adamın yanına sokularak onunla birlikte yürümeye başladı.

“Geciktin, Goodman Brown,” dedi adam. “Boston’dan geçerken Old-South’un saati çalıyordu ve on beş dakika geçti bunun üzerinden.”

“Faith beni biraz oyaladı,” diye cevap verdi geç adam; yol arkadaşının beklenmedik olmasa da ani bir şekilde ortaya çıkışı, sesinin titremesine sebep olmuştu.

Alacakaranlık çökmüştü artık ve iki adamın yolculuk ettikleri yöne doğru iyice karanlığa gömülüyordu orman. Yeni yolcu, gözün seçebildiği kadarıyla ellili yaşlarında, Goodman Brown'la aynı toplumsal mevkide bir adamdı ve fiziksel hususiyetlerinden ziyade ifade bakımından hayli benziyordu ona. Onları bir arada gören, baba-oğul zannedebilirdi. Öte yandan, yaşlı adam, genç adamınki kadar sade bir kıyafet taşıyor ve yine onun kadar sade tavırlar sergiliyor olsa da, tanımlaması mümkün olmayan, dünyayı tanıyan, görmüş geçirmiş bir insan intibai uyandırıyor, işi gereği çağrılacak olsa Vali'nin sofrasında ya da Kral William'ın saray maiyetinde hiç de yadırganmayacak gibi duruyordu. Dikkati cezbedebilecek yegâne eşyası, tuhaf işçiliğiyle kocaman kara bir yılanı andıran, sanki her an canlanıp kıvrılmaya başlayacak gibi duran bastonuydu. Lâkin iyiden iyiye seyrelmiş ışığın sebep olduğu bir göz yanıltmasıydı bu şüphesiz.

“Haydi, Goodman Brown,” diye bağırdı yol arkadaşı, “bu kadar uyuşuk başlanır mı bir yolculuğa? Şimdiden dermanı kalmadı diyorsan, bastonumu al.”

“Dostum,” dedi genç adam, sürüdüğü adımlarına nihayet son vererek, “buraya sizinle buluşmaya gelerek size verdiğim sözü tuttum, şimdi gayem geldiğim gibi dönmektir. Malumunuz olan meseleyle ilgili endişelerim var.”

“Laf mı bu söylediğin?” diye cevap verdi yılanlı adam, genç adama belli etmeden gülümseyerek. “Gel devam edelim yolumuza, bir yandan da düşünüp taşınalım. Olur da seni ikna edemezsem, geri dönersin. Daha bir arpa boyu yol aldık ormanda.”

“Çok bile gittik! Çok bile!” diye bağırdı Goodman, farkında olmadan yürümeye devam ederek. “Ne babam, ne onun babası ayak basmıştır ormana böyle bir iş uğruna. Bizler, inancımız uğruna şehit düşenlerin devrinden beri namuslu insanlar ve iyi Hıristiyanlar olarak geldik bugünlere ve Brown adını taşıyanlardan ilk ben olacağım bu yola girip de...”

“...böyle birini yol arkadaşı belleyen, diyecektin herhalde,” diye tamamladı yaşlı adam, genç adamın sözünü. “Doğru söyledin, Goodman Brown! Dile kolay, istisnasız her Püritenle kucaklaşmış olan ben, senin büyüklerini de dost edinmiştim kendime. Asayiş memuru olan büyükbabana, o Quaker kadını Salem sokaklarında öldüresiye kırbaçlarken yardım eden bendim. Ve babana, Kral Philip Savaşı’nda yerlilerin köyünü ateşe verdiği çam dalını kendi ocağında tutuşturup veren de bendim, ikisi de yakın dostumdu ve çok defa bu yolda beraber yürüyüp gece yarısından sonra tuttuk dönüş yolunu, güle oynaya. Onların hatırasına senin dostluğunu da kazanmak isterim.”

“Şayet dediğin gibiyse,” diye cevap verdi Goodman Brown, “Bana bunlardan bahsetmemiş olmalarına şaşırdım, gerçi hayır, şaşırmadım, bunun söylentisi bile New England’dan sürülmelerine sebep olurdu.

Bizler dindar, hayatını alın teriyle kazanan ve günahtan medet ummayan insanlarız.”

“Burada, New England’da ahababım olanlar arasında, dedi kıvrılmış bastonlu seyyah, “günahtan medet umanı da vardır, ummayanı da. Nice kilisenin diyakozuyla aynı sofrada komünyon şarabı içmişliğim vardır, nice kentin heyeti beni kent idaresine başkan seçmiştir ve Yüce Mahkeme’dekilerin çoğu da benim sadık taraftarımdır. Valiyle aramda... lâkin bu kalsın, Devlet sırrıdır nihayetinde.”

“İnanayım mı bu duyduklarıma?” diye bağırdı Goodman Brown, şaşkınlık dolu gözlerle, istifini hiç bozmayan yol arkadaşına bakarken. “Doğru olsun ya da olmasın, benim ne valiyle ne meclisle işim olur, onların yüzdüğü sular başkadır ve benim gibi sıradan bir çiftçiye dokunacak kanunları yoktur. Fakat seninle gidecek olursam, Salem kasabasına döndüğümde ihtiyar papazımızın yüzüne nasıl bakarım? Pazar ayinlerinde ve vaaz günlerinde sesini duyunca bile ürperir her yanımda.”

Genç adamın söylediklerini o ana kadar kati bir ciddiyetle dinleyen yaşlı seyyah, daha fazla daya-

namayıp kahkahalarla gülmeye başladı. Adanı gülerken öyle bir sarsılıyordu ki, yılansı bastonu da onun kahkahalarına eşlik edencesine kıvrılıp bükülüyormuş gibi görünüyordu.

“Ha ha ha!” diye kahkahalarıyla inletti ormanı ve sonra kendini toparlayarak konuştu, “Devam et, Goodman Brown, devam et, fakat ne olursun beni gülmekten öldürme!”

“O halde sadede gelelim,” dedi Goodman Brown, rahatsız olduğu her halinden belliydi. “Karım Faith var ortada. Bunu yaparsam onun tertemiz, narin kalbi paramparça olur ve ben onun kalbinin kırılmasın- dansa kendi kalbimin kırılmasını tercih ederim.”

“Şayet durum buysa,” diye cevap verdi yaşlı adam, “haydi git yoluna, Goodman Brown. Şu önümüzde aksayarak yürüyen yaşlı kadın gibi yirmi tanesine bile değişmem Faith’in iyiliğini, ona bir fenalık gelmesini istemem.”

Yaşlı adamın bunları söylerken bastonuyla işaret ettiği kadın silüetine bakan Goodman Brown, yolda bir başına yürüyen bu yaşlı kadının, küçük-lüğünde komünyona hazırlanması için ona dini eğitim veren ve kasabanın papazı ile diyakoz Gookin gibi kendisinin de hâlâ ahlaki ve manevi yol göstericisi olarak kabul ettiği, herkesin örnek aldığı mütediyyin kadın olduğunu gördü.

“Cloyse Nine’yi gecenin bu vakti bu ıssız orman-
da göreceğim aklıma gelir miydi hiç?” dedi genç
adam. “Fakat müsaadenizle, dostum, bu Hıristiyan
kadını arkamızda bırakıncaya kadar ağaçların ara-
sından gitmek isterim. Sizi tanımıyor olduğu için
bu yolda kiminle birlikte yürüğümü, nereye yolcu-
luk ettiğimi sorabilir.”

“Öyle olsun,” dedi yol arkadaşı. “Sen ormandan
git, ben yoldan devam edeyim.”

Bunun üzerine genç adam yoldan saparak or-
manın içine daldı ama gözünü, yaşlı kadına bir
baston boyu yaklaşıncaya kadar yoldan usulca
ilerlemeye devam eden yol arkadaşından bir an ol-
sun ayırmadı. Yaşlı kadın, bu esnada, yaşma göre
hayret verici bir süratle ilerliyor, bir yandan da ne
olduğu anlaşılmayan sözler -bir dua olsa gerek-
mırıldanıyordu. Seyyah bastonunu uzattı ve sanki
elindeki yılanın kuyruğuyla kadının buruşmuş en-
sesine dokundu.

“Şeytan!” diye çığlık attı yaşlı mütedeyyin kadın.

“Cloyse Nine eski dostunu tanıdı demek?” dedi
seyyah, kadının karşısına geçip, kıvrımlı sopasının
üzerine abanarak.

“Ah doğru mu görüyor gözlerim, yüce efendimiz
mi bu karşımda duran?” diye bağırdı yaşlı kadın.
“Evet, sizsiniz, demek bu defa kadim sırdaşım

Goodman Brown'ın, şimdi aynı adı taşıyan sersemin büyükbabasının suretinde çıktınız karşıma. Ah bir bilse yüce efendimiz başıma gelenleri? Süpürgemin sapı kayboldu ortadan, olacak iş mi? Ama ben derim ki çalındı. Eminim Gory Nine'nin işi bu, cadıyı bir türlü asamadılar ki kurtulalım! Belli ki fırsat bildi benim yıkanmamı, ne güzel hazırlamıştım kutsal yağı; kereviz suyu, beşparmakotu ve kurtboğanı karıştırıp..."

"Üzerine buğday unu ve bir yeni doğanın yağın eklemiştin," dedi yaşlı Goodman Brown'ın suretindeki adam.

"Ah, yüce efendimiz tarifi biliyor," diye bağırdı yaşlı kadın kıkır kıkır gülererek. "Velhasıl hazırdım buluşma için, tam çıkıyordum ama sadık atımı bulamayınca hiçbir yerde, yine de vazgeçmeyip yürümeye karar verdim; çünkü duydum ki bu geceki komünyona kibar bir delikanlı kabul edilecekmiş. Şansıma yüce efendimiz çıktı karşıma, şimdi koluna girdim mi göz açıp kapayıncaya dek götürür beni oraya."

"Maalesef," diye cevap verdi arkadaşı. "Ben götüremem seni Cloyse Nine ama dersen, bastonum hizmetindedir."

Bunu der demez yaşlı kadının ayağının dibine fırlattığı baston ~ bir zamanlar Mısırlı rahiplere ait asalardan biri olan baston, sanki bir anda canlan-

dı. Bütün bunlar oldu olmasına, fakat Goodman Brown hiçbirine şahit olamadı. Şaşkınlıkla göğе doğru diktiğі gözlerini yeniden aşağı çevirdiğinde ne Cloyse Nine'yi ne de yılsansı bastonu gördü, gördüğü sadece sanki hiçbir şey olmamış gibi sükûnet içinde kendisini bekleyen yol arkadaşı oldu.

“Din eğitimimi o yaşlı kadından almıştım!” dedi genç adam ve bu yalın cümlede bir dünya dolusu anlam saklıydı.

Yola koyulup yürümeye devam ettiler. Yaşlı seyyah, yol arkadaşını adımlarını hızlandırmaya, girdiğі yolda sebat etmeye teşvik ediyordu; meramını öyle ustaca dile getiriyordu ki, bunları sanki o söylemiyor, muhatabı yüreğinden gelerek yapıyordu. Yol alırken, yaşlı adam eğilip baston niyetine kullanmak için yerden bir akçaağaç dalı aldı, çiyin nemlendirdiğі sürgünlerini ve ince dallarını ayıklamaya koyuldu. Parmaklarının dokunduğuş narin dallar tuhaf biçimde solup, sanki bir haftadır güneş ışığına maruz kalmış gibi kuruyorlardı. İki adam hayli süratli yürüyorlardı; fakat yoldaki kasvetli bir ağaç kovuğuna vardıklarında, Goodman Brown birden kütüğün üzerine çöktü ve daha fazla ilerlemeyi reddetti.

“Dostum,” dedi, inatçı bir tavırla, “ben kararımı verdim. Buradan öteye bir adım daha atmayacağım. Tanrı'nın cennetine yol aldığım sandığım sefil

yaşlı bir kadın gidip Şeytan'la yürümeyi kabul ettiyse ne olmuş? Benim sevgili Faith'imi terk edip de onun peşinden gitmem için bir sebep olabilir mi bu?"

"Düşünecek zamanın olacak," dedi yol arkadaşı, sakinliğini koruyarak. "Otur burada ve bir süre dinlen; yola devam edecek gücü bulduğunda, bastonum yardımını esirgemeyecek senden."

Başka bir söz söylemeden, akça ağaç sopasını yoldaşının ayaklarının önüne fırlattı ve sanki zifiri karanlıkta yitivermiş gibi bir anda gözden kayboldu. Genç adam yolun kenarında, almış olduğu kardan memnun halde otururken, sabah yürüyüşünde vaize temiz bir vicdanla eşlik edeceği ve diyakoz Gookin'den gözlerini kaçırmak zorunda kalmayacağı için ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordu. Ve o gece o kadar huzurlu bir uykuya dala caktı ki! Bir günah uğruna harcayıp mundar etmesine ramak kalan temiz ve tatlı bir uyku, şimdi Faith'in kollarında onu bekliyordu!

Goodman Brown, aklından bu hoş ve övgüye değer düşünceleri geçirdiği sırada yoldan gelen at seslerini duydu ve şimdi her ne kadar vazgeçmiş olsa da onu buraya kadar sürüklemiş olan günahkâr niyetin bilinciyle ağaçların ardına saklanması nın daha iyi olacağına kanaat getirdi.

Uzaklardan gelen toynak sesleri yakınlaştıkça, atlarının sırtında ciddiyetle sohbet etmekte olan iki yaşlı adamın konuşmaları da yakınlaştı. Birbirine karışan bu sesler genç adamın saklandığı yerin birkaç adım ötesinden geçti; fakat ormanın o noktasına hâkim olan zifiri karanlık yüzünden olsa gerek, genç adamın ne atları, ne de yolcuların yüzlerini görmesi mümkün oldu. Yol kenarındaki çalılara sürtünerek geçmelerine rağmen, gökyüzünü hafif de olsa aydınlatmaya devam eden akşam güneşinin cılız ışığından bir tutam bile, bir anlığına olsun düşmedi üzerlerine. Goodman Brown kâh diz çöküp eğildi, kâh ayak parmaklarının ucunda yükseldi, arada dalları hafifçe aralayıp başını ileri uzattı ama bir gölge bile görmeyi başaramadı. Bu onun iyice canını sıktı, zira olacak şey değildi ama seslerini duyduğu atlıların, kasabanın vaiziyle diyakoz Gookin olduğuna yemin edebilirdi; sanki âdetleri olduğu üzere atlarına binmiş, birlikte bir kutsanma törenine ya da kilise meclisine gidiyorlardı. Atlılardan biri yerden ince bir dal almak için durduğu sırada, genç adam onları hâlâ duyabiliyordu.

“İkisinden birini seçmem gerekse, muhterem efendim,” dedi diyakozun sesini andıran ses, “bu akşamki toplantıyı kaçırmaktansa kutsanma töreni yemeğini kaçırmayı tercih ederdim. Duyduğuma göre cemaatimizin birçok üyesi teşrif ede-

cekmiş bu akşam, Falmouth'dan, Gonnecticut'tan, Rhode Island'dan gelecekler varmış ve hatta yerli büyüçülerden de gelen olacaktı ki malumunuz, bizim üstatlarımızla yarışır şeytani bilgeliğe sahiptir kendileri. Üstelik genç güzel bir kadın da kabul edilecektmiş komünyona.”

“Ne güzel haberler, diyakoz Gookin!” diye cevap verdi, genç adamın vaazlardan aşına olduğu o ciddi ses. “Mahmuzları vurun yoksa geç kalacağız. Biliyorsunuz, ben yerimi almadan hiçbir faaliyete başlanamaz.”

Toynak sesleri yeniden yankılanmaya başladı ve konuşmaları, hayli tuhaf biçimde sanki boşluktan gelen atlılar, ezelden beri hiçbir cemaatin toplanmadığı, tek bir Hıristiyanın bile dua etmediği ormanın derinliklerine doğru yol aldılar. Bu kâfir yabanın kuytularına doğru seyreden kutsal adamlar nereye yolculuk ediyor olabilirdi? Genç Goodman Brown güçlükle bir ağaca tutundu; yüreğine çöreklenmiş bu ağır mı ağır yükün altında güçsüz düşmüş, bayılmak üzereydi. Başının üzerinde sahiden bir cennetin olup olmadığından şüphe ederek gökyüzüne doğru baktı. Ama mavi gök kubbe işte oradaydı, içinde yıldızlar parıltıyordu “Gökyüzünde Tanrım, yeryüzünde Faith'im olduğu sürece Şeytan'a karşı duracak gücü elbet bulurum!” diye bağırdı Goodman Brown.

Bakışları hâlâ gök kubbenin hudutsuz kavisinde, ellerini dua etmek için kaldırdığı sırada, bir bulut, rüzgâr esmiyor olmasına rağmen süratle göğün doruğuna yükseldi ve parlayan yıldızların önüne perde çekti. Mavi gökyüzü uzaklarda hâlâ görülebiliyor olmasına karşın gökyüzünün, süratle kuzey yönüne ilerleyen bu karanlık bulut yığınının ardında kalan ve genç adamın başının üzerine denk gelen kısmı karanlığa gömülmüştü. Sanki bulutların ardından gelen, ayırt etmesi güç, tedirgin edici insan sesleri dolaşıyordu havada. Genç adam ilk anda kasabadan tanıdığı simalara, erkeklere, kadınlara, dindar olanlara ve Tanrı'ya inanmayanlara, cemaat sofrasında buluştuğu ve tavernada azıtırken gördüğü insanlara ait olduğunu sandı bu seslerin. Sonra, sesler birden anlaşılmaz oldu ve duyduklarının, rüzgârsız boşlukta uğuldayan, yaşlı ormanın fısıltıları olup olmadığından emin olamadı. Lâkin çok geçmeden, Salem kasabasından aşına olduğu, öğle güneşinin altında her gün duymaya alıştığı ama gece göğünün bulutlarına eşlik ettiklerine o ana kadar tanık olmadığı seslerin sayısı fazlalaştı. Aralarında genç bir kadın sesi vardı, feryat ediyordu ama belli belirsiz bir keder vardı sanki feryadında. Elde edecek olursa belki de kendisine ıstırap verecek olan bir lütuf için yalvarıyordu ve azizlerle günahkârlardan müteşekkil görünmez ka-

labalık, sanki öne çıkması için ona cesaret veriyordu.

“Faith!” diye bağırdı Goodman Brown, ıstıraba ve çaresizliğe boğulmuş bir sesle ve ormanın yankıları, bu yabani ıssızlığın orta yerinde genç kadını arayan gariban meczuplar gibi peş peşe “Faith! Faith!” diye bağırarak alay ettiler genç adamla.

Kederli koca, cevap almak ümidiyle soluğunu tuttuğu sırada, işte bu ıstırabın, öfkenin ve dehşetin feryadı delip geçmekteydi geceyi. Ardından bir çığlık daha duyuldu ama baskın gelen konuşma seslerinin arasında boğuluverdi hemen. Sonra tüm sesler, Goodman Brown’ın başının üzerindeki gökyüzünü berraklığa ve sessizliğe devrederek çekip giden karanlık bulutlar gibi, uzaklardan duyulan kahkahalara karışarak kayboldu. Tam o sırada süzüle süzüle bir şey indi gökten ve bir ağacın dalma takıldı. Genç adam dala uzandı ve pembe kurdeleyi takıldığı daldan aldı.

“Faith’im gitti!” diye bağırdı, bir anlık şaşkınlığın ardından. “Yeryüzünde iyilik yokmuş, günah bir sözcükten ibaretmiş meğer. Gel Şeytan, gördüm ki bu dünya sana ait!”

Bunları söyledikten sonra çaresizlikten deliye dönüp kahkahalarıyla ormanı inletmeye başlayan Goodman Brown, sopasını kaptığı gibi tekrar yola koyuldu; fakat bu defa öyle bir süratle ilerliyordu

ki sanki yürümüyor ya da koşmuyor, basbayağı uçuyordu ağaçların arasından. Giderek ıssızlaşan, kararan ve gözden kaybolmaya başlayan patikanın sona erdiği yere varınca, fanileri kötölüğe sürükleyen içgüdüünün tesiriyle ilerleyen genç yolcu, sonunda kendini zifiri yabanın tam kalbinde buldu. Bütün ormanı ürkütücü sesler doldurmuştu - çatırdayan ağaçlar, uluyan vahşi hayvanlar, bağırır yerliler. Rüzgâr, arada bir uzaklardaki bir kilise anı gibi genç adamın kulaklarında çınlıyor ya da müthiş bir uğultuyla etrafını sarıyordu; sanki bütün Tabiat onunla alay ediyor, kahkahalarla haline gülüyordu. Fakat bu sahnede asıl korkunç olan bizzat kendisiydi genç adamın ve hiçbirinden korkmuyordu.

“Ha ha ha!” diye gürlledi Goodman Brown rüzgârın kahkahalarına karşılık. “Duyalım bakalım hangimizin kahkahası galebe alacak. Sanmayın ki efşunlarınızdan korkarım. Varsın çıksın karşıma büyücüler, çıksın karşıma cadılar, çıksın karşıma yerli büyücüler, varsın Şeytan çıksın karşıma, Goodman Brown geliyor, duymayan kalmasın. Onun sizden korktuğı kadar siz de ondan korkun.”

Doğruydu söylediğı, bütün bu büyülü ormanda Goodman Brown kadar korkutucu olanı yoktu. Karaamların arasından uçarak geçerken sopasını delirmiş gibi savuruyor, kutsala küfretmekte sınır

tanımıyor, kahkahalarıyla inlettiği ormanın yankıları şimdi etrafını sarmış iblisler gibi kahkaha atıyorlardı. Bir insanın öfkesinde can bulan Şeytan, asıl suretinden çok daha korkunçtur. Ve yoluna böyle devam etti şeytani adam, ta ki ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolan, sanki açık arazide ateşe verilmiş kütüklerden ve dallardan gece göğüne yansıyan tekinsiz parıltıyı andıran kırmızı bir ışık karşısına çıkıncaya kadar. Taşkınlığına kapılıp buraya kadar sürüklendiği fırtınanın dinmesiyle birlikte durdu ve o sırada, uzaklardan, ayinlerde hep bir ağızdan söylenen ilahileri andıran sesler geldi kulağına. Aşına olduğu bir ezgiydi bu, kasabadaki kilisede insanların koro halinde söylediği şarkılardan biriydi, ilahi sona ermek üzereydi ki başka bir koro, ama bu defa insan seslerinden değil, tüyler ürpertici bir ahenkle ormanı çınlatan, zifiri yabanı mesken tutmuş seslerden oluşan bir koro, ilahiyi kaldığı yerden devraldı. Goodman Brown avazı çıktığı kadar bağırdı ama kendisi bile duymadı feryadını; çünkü çığlığı, ıssız ormanın çığlığına karışıp kaybolmuştu.

Bunu takip eden sessiz anlarda, kırmızı ışık gözlerinin önünde bütün gücüyle parlayıncaya kadar usulca ilerledi. Açık arazinin bir ucunda, karanlık ormanı sanki bir duvar gibi arkasına almış, tüm doğallığıyla bir sunağı ya da kürsüyü andıran büyük bir kaya parçası vardı ve bu kayanın etrafını,

bir akşam sofrasını aydınlatan mumlar misali kuru gövdeleri üzerinde tepeleri alev alev yanan dört çam ağacı sarmıştı. Kayanın üzerini örten yapraklar alev alev yanıyor, gece göğüne yükselen alevler bütün bu alanı kesik kesik aydınlatıyordu. Kayadan sarkan dallar ve festonlar da alevler içindeydi. Kalabalık bir cemaat, kırmızı ışığın yanıp sönmesiyle birlikte bir görünüp bir kayboluyordu; ışığın azaldığı anlarda etraf karanlığa gömülüyor ama hemen ardından, ıssız ormanın kalbi sanki bir anda insanlarla dolup taşıyordu.

“Karalara bürünmüş tekinsiz bir topluluk,” dedi Goodman Brown.

Hakikaten öyleydiler. Işıkla karanlık yer değiştirdikçe görünüp kaybolan yüzler arasında, ertesi gün kasabanın idare heyetinde yerini alacak, pazar ayininde kasabanın en kutsal kürsüsüne geçip, bakışlarını imanla gökyüzünde ve merhametle kalabalık kilise sıralarında gezdirecek olanlar vardı. Söylentilere göre valinin karısı da bu cemaatin arasındaydı; ama kendisi olmasa bile, yakından tanıdığı soylu hanımefendiler, saygıdeğer beyefendilerle izdivaç içinde olan kadınlar, saymakla bitmez dul-lar, kusursuz bir itibara sahip yaşlı bakireler ve annelerine yakalanma korkusuyla tir tir titreyen güzel genç kızlar oradaydı. Ya bu karanlık alan üzerinde ani hareketlerle parıldayan ışık Goodman Brown’ın gözlerini kamaştırıyordu ya da bu gör-

dükleri, dindarlığıyla meşhur Salem kasabasının cemaatini oluşturan insanlardı. Yaşlı diyakoz Gookin gelmiş, kasabanın yüce azizi, saygıdeğer papazının hemen arkasında duruyordu. Fakat bu ağırbaşlı, saygın ve dindar insanların, kilisenin bu önde gelen simalarının, bu namuslu hanımefendilerin ve körpe bakirelerin arasına, saygıdan belli ki nasibini almamış, sefahate düşmüş adamlar, adı çıkmış kadınlar, ar damarı çatlamış, en büyük günahlara teslim olmuş ve hatta kuvvetle muhtemel, korkunç suçların failleri olan namussuzlar da karışmıştı, iyiyle kötünün kucaklaştığını, günahkârların hiç utanmadan azizlerin yanında durduğunu görmek hayret vericiydi. İngiliz büyücülerin bile bilmediği korkunç efsunlarla kendi ormanlarında korku salan yerli rahipler ya da büyücüler de solgun benizli can düşmanlarının arasında boy gösteriyordu.

“Faith nerede peki?” diye düşündü Goodman Brown ve ufak da olsa bir umuda kapılınca baştan ayağa titredi.

Gece göğüne bir ilahi yükseldi yeniden. Dindarların sevdiği gibi yavaş ve yaslı bir ezgiyle söylenen bu ilahiye, insana yalnızca günahı ve ondan da ötesini çağrıştıran sözcükler eşlik ediyordu. Şeytan’ın ilmi, fanilerin ulaşamayacağı kadar derinlerde saklıdır. Ayetler peş peşe sıralanıyor, ıssızlık korosunun sesi, güçlü bir org misali, her bir ayetin

sonunda kuvvetle arşa yükseliyordu ve sıra nihayet bu korkunç ilahinin son notalarına geldiğinde, uğuldayan rüzgârların, akan nehirlerin ve uluyan vahşi hayvanların sesleri, imansız yabanın bütün diğer seslerine ve hazretlerine hürmetlerini sunan günahkâr insanların sesine karışarak muhteşem bir ahenge can verdi. Dört çam ağacının alevleri bir anda göğü sardı ve kâfir topluluğun üzerinde yükselen duman kıvrımlarının arasından, dehşete teslim olmuş yüzleri ve bedenleri açığa vurdu. Aynı anda kayanın üzerindeki alevler de yükselerek, kaidesinin üzerinde parıldayan bir kemer şekline büründü. Kemerin altında bir siluet belirdi. Günahını almak gibi olmasın ama kıyafeti ve tavırlarıyla, New England'ın önde gelen papazlarından birini andırıyordu.

“Din değiştirecek olanları öne çıkarın!” diye bağırdı, alanda yankılanan ve ormanın derinliklerine doğru uzanan bir ses.

Bu sözlerin üzerine, Goodman Brown ağaçların gölgesinden çıktı ve yüreğinde barındırdığı kötülükten hayat bulan sefil kardeşlik bağıyla bağlı olduğunu hissettiği topluluğa yaklaştı. O anda, ölmüş babasının suretinin, bir duman kıvrımının ardından aşağı doğru bakarak ona yaklaşmasını işaret ettiğine ve aynı anda bir kadının, çaresizlik içinde, sanki gelme der gibi elinin ayasını ona doğru uzattığına yemin edebilirdi. Annesi miydi bu

kadın? Fakat ne bir adım geri çekilecek, ne direnecek gücü kalmıştı; zihninde bile aciz düşmüştü. Papazla yaşlı diyakoz Gookin genç adamı kollarından tutup, alevler içinde yanan kayanın başına sürükledi. Hemen ardından yüzü örtülü narin bir kadın silueti buldu yanı başında; kadını bir kolundan sofı din öğretmeni Cloyse Nine, diğer kolundan, Şeytan'dan cehennemin kraliçesi olacağının sözünü almış olan azgın cadı Martha Carrier tutmuş getirmişti kayanın başına. Din değiştirmeye hazırlanan genç adamla kadın, ateşten kubbenin altında yan yana duruyordu.

“Soyunuzun komünyonuna hoş geldiniz çocuklarım,” dedi karanlık suret. “Genç yaşınızda gerçek tabiatınızı ve kaderinizi keşfettiniz. Çocuklarım, arkanıza bakın!”

Arkalarını döndüler ve karşılarında sanki bir anda alevlerin içinden peydahlanan Şeytan'ın müritlerini buldular; yüzleri karanlık bir hoş geldin gülümsemesiyle parlıyordu.

“Karşınızda,” diye sürdürdü sözlerini, karalara bürünmüş suret, “çocukluğunuzdan bu yana hürmet gösterdiğiniz insanlar var. Onları kendinizden daha kutsal bildiniz, yaptıklarınızı, onların doğrudan sapmayan hayatlarıyla, Tanrı'ya tutkuyla bağlı oluşlarıyla, ağızlarından düşürmedikleri dualarıyla kıyaslayıp kendi günahlarınızdan ürk-

tünüz. Bu gece size onların sırları bahşedilecek: Evlerine aldıkları genç hizmetçi kızların kulağına ahlaksız sözler fısıldayan kilisenin aksakallı ihtiyarlarının, kocalarına içirdikleri içkilerle sinelerinde son uykularına uğurlayan, dul örtüsü takmaya öteden beri hevesli kadınların, babalarının mirasına konmak için gün sayan tüyü bitmemiş delikanlıların ve bahçelerine küçücük mezarlar kazıp, beni bebeklerinin cenazesine yegâne davetli olarak çağıran güzel küçük hanımların ah güzellerim, kızarmasın yüzünüz- gizli saklı neler çevirdiğini öğreneceksiniz.

Günaha meyletmiş olan yüreğiniz suçun işlendiği yerlerin kokusunu ta uzaklardan alacak, kilisede, yatak odasında, sokakta, tarlada ya da ormanda iz süreceksiniz ve yeryüzünün bir günahın lekesinden ibaret olduğuna keyifle şahit olacaksınız, kocaman kanlı bir leke. Ama bundan da fazlasını bulacaksınız. Sizlere, tüm yürekleri günahın derin gizemiyle doldurma kudreti bahşedilecek; insanoğlunun gücünü -ve hatta benim gücümü- aşan şeytani dürtüleri besleyen, eyleme dönüşmelerini sağlayan lanetli sanatların tükenmez kaynağına sahip olacaksınız. Şimdi, çocuklarım, birbirinize bakın.”

Dediğini yaptılar; biçare genç adam cehennem alevleriyle yanan meşalelerin ışığında Faith’ini ve kadın, o kutsanmamış sunağın başında tir tir titreyen kocasını gördü.

“Çocuklarım, nihayet burada, aramızdasınız,” dedi adam, derinden gelen, azametli sesiyle. Yine de hüzün vardı sanki korkutucu kudretinde; mazide bıraktığı melek ruhuyla, zavallı soyumuz için hâlâ üzümlüyor gibiydi. “Birbirinizin yüreğine bel bağlayarak, erdemin bir düştten ibaret olmamasını ümit ederek yaşadınız. Fakat nihayet gözleriniz açıldı, insanoğlunun tabiatı kötülüktür. Mutluluğu bulacağınız yegâne kucak kötülüktür. Çocuklarım, soyunuzun komünyonuna bir kez daha hoş geldiniz.”

“Hoş geldiniz!” diye tekrarladı Şeytan’ın müritleri, çaresizliğin ve zaferin kaynaştığı tek bir çılgılıkta.

Genç adamla kadın kıpırdamadan duruyordu, sanki bu karanlık, lanetlenmiş dünyanın eşliğinden geçmekte hâlâ tereddüt ediyorlardı ve kalabalığın arasında bu tereddüdü yaşayan sadece onlardı. Kayanın ortası oyuktu. Tabiatın yaratmış olduğu bu küçük havuzun içinde kızıl ışığın kırmızıya büründüğü su mu vardı? Yoksa kan mı? Yoksa sıvı alev mi? Şeytan’ın suretine bürünmüş adam elini havuzun içine daldırdı ve vaftizin damgasını genç adamla kadının alnına çalmak için hazırlandı, böylece ikisi de günahın gizeminden paylarına düşeni alabilecek, başkalarının zihinlerinde ve eylemlerinde can bulan saklı suçlara ortaklık edebilecek ve nihayet kendi günahlarının farkına bütünüyle varabileceklerdi. Genç adam beti benzi atmış karısı-

na, Faith de kocasına son bir defa baktı. Birbirlerine bir daha baktıklarında kim bilir hangi düşkün zavallıları görecek, asıl suretlerine bakarken kim bilir nasıl titreyeceklerdi!

“Faith! Faith!” diye bağırdı genç kadının kocası, “Göklerdeki Cennet’e bak ve lanetlenmiş diren!”

Faith’in sözüne uyup uymadığını anlayacak fırsatı olmadı. Sözler ağzından yeni çıkmıştı ki kendini sakın ve yalnız gecede, kulağında ormanın derinliklerinde kaybolan rüzgârın sesiyle, bir başına buldu. Sendeleyip kayaya tutundu ve kayanın soğuk ve nemli olduğunu hissetti; daha demin alevler içinde yanan sarkık dalların birinden, yanağına buz gibi çiğ serpildi.

Genç Goodman Brown ertesi sabah Salem kasabasındaki evinden dışarı çıktı. Şaşkın gözlerle etrafına bakınarak sokakta yürümeye başladı. İhtiyar papaz bir yandan kahvaltı niyetine bir şeyler atıştırıp, bir yandan vereceği vaazı düşünerek tek başına mezarlıkta dolanıyordu. Yanından geçerken Goodman Brown’ı kutsamaya kalkınca, genç adam lanetli birini görmüş gibi saygıdeğer azizden öteye savurdu kendini. İhtiyar diyakoz Gookin evinde vaaz veriyor, duasında sarf ettiği kutsal sözler açık pencereden duyuluyordu. “Bu büyücü hangi Tanrı’ya dua ediyor?” diye geçirdi içinden Goodman Brown. Herkesin örnek aldığı, kusursuz Hristiyan

Cloyse Nine, sabah güneşinin altında, evinin penceresinin önünde durmuş, ona sabah sütünü getirmiş olan küçük bir kıza din dersi veriyordu. Goodman Brown, çocuğu sanki Şeytan'ın elinden çekiyormuş gibi kadının elinden çekip aldı. Kilisenin köşesini döndüğü sırada, başında pembe kurdeleleriyle, son derece gergin bir şekilde yolunu gözleyen Faith'i gördü; kadın onu görünce müthiş bir sevince kapılarak kendini sokağa atıp neredeyse bütün kasabanın önünde kocasını öpmeye kalktı. Ama Goodman Brown merhametsiz ve üzgün gözlerle onun yüzüne bakıp selam bile vermeden önünden geçti gitti.

Yoksa Goodman Brown ormanda uyuyakalmış ve çılgın bir rüyada cadıların toplandığını mı görmüştü?

Dilerseniz öyle olsun, fakat heyhat! Şayet öyleyse, ne uğursuz bir düşmüş genç Goodman Brown'ın gördüğü. Bu korkulu rüyanın sabahından itibaren merhametsiz, kederli, efkârlı, kuruntulu, perişan bir adam oldu çıktı. Pazar ayininde cemaatin bir ağızdan söylediği kutsal ilahileri dinleyemez oldu, çünkü kulağında yankılanan günah ilahileri bütün kutsanmış dizeleri bastırıyordu. Papazı kürsüde, elini açık duran İncil'in üzerine koymuş, güçlü ve ateşli hitabetiyle dinimizin kutsal gerçeklerinden ve azizlere yaraşır biçimde yaşanmış yaşamlardan ve muzaffer ölümlerden ve gele-

cekte bizleri bekleyen saadetten ve sefaletten bahsederken gördüğünde, Goodman Brown'ın yüzü sapsarı kesiliyor, çatının yıkılıp gri başlıklı kâfirin ve dinleyicilerinin tepesine çökeceğinden korkuyordu. Geceleri kan ter içinde uyanıp Faith'in kuyundan kaçıyor, sabahları ya da akşamüzerleri, ailesini dua için diz çökmüşken görünce kaşlarını çatıp kendi kendine mırıldanmaya başlıyor, karısına dik dik bakıp arkasını dönüyordu. Ve sürdüğü uzunca ömrün ardından, ak saçlı bir ceset olarak, artık yaşlı bir kadın olan Faith ve çocukları ve torunları ve komşularından oluşan epeyce kalabalık bir cemaatin eşliğinde mezarlığa götürüldüğü gün, eceline azap içinde kavuşan bu adamın mezar taşına umut dolu bir söz kazıyan olmadı.

Nathaniel Hawthorne

(4 Temmuz 1804, Salem, Massachusetts - 19 Mayıs 1864), Amerikalı roman ve kısa hikâye yazarı.

Babası Nathaniel Hathorne ve annesi Elizabeth Clarke Manning Hathorne'dur. Nathaniel daha sonra Salem cadı mahkemelerinde yargıç olan John Hathorne'un da dâhil olduğu, akrabalarından ayrı durmak için soyadına "w" harfini ekleyerek "Hawthorne" yaptı. Hawthorne Bowdoin College'e gitti ve 1825'te mezun oldu

Geleceğin başkanı Franklin Pierce ve geleceğin şairi Henry Wadsworth Longfellow onun bu okuldaki sınıf arkadaşları arasındaydı. Hawthorne ilk çalışması olan Fanshawe adlı romanı 1828'de ismini kullanmadan yayımladı. O birkaç kısa hikâyesini çeşitli mecmualarda yayımladı ve daha sonra bunları 1837'de Twice-Told Tales adıyla derledi. Ertesi yıl Sophia Peabody ile nişanlandı. 1842'de Peabody ile evlenmeden önce gümrük dairesinde çalıştı ve bir Transandantalist Ütopik camiaya katıldı.

Çift önce Concord, Massachusetts'teki The Old Man-se'a, daha sonra Salem, the Berkshires'a ve sonra da Concord'daki The Wayside'a taşındı. The Scarlet Letter 1850'de yayımlandı bunu diğer romanlar izledi. Siyasi bir atama Hawthorne ve ailesini Avrupa'ya taşıdı, aile 1860'ta tekrar The Wayside'a döndü. Hawthorne 19 Mayıs 1864'te öldü. Hawthorne'un ismi karısı ve üç çocuğu tarafından yaşatıldı.

Hawthorne'un yazılarının çoğu New England üzerinedir. Çalışmalarının çoğu Püriten karşıtı bir ilhamla ahlaki metaforlar barındırır. Eserleri, Romantizm hareketinin, daha spesifik olarak da karanlık romantizmin bir parçası olarak kabul edilir. Temaları genellikle insanlığın doğasında var olan kötülük ve günah üzerine odaklanır ve eserleri sıklıkla ahlaki mesajlar ve derin psikolojik karmaşıklık içerir. Yayımlanan eserleri arasında romanlar, hikâyeler ve Amerika Birleşik Devletleri'nin 14. başkanı olan üniversite arkadaşı Franklin Pierce'in biyografisi yer alır.

Edebi Tarz ve Temalar

Hawthorne'un eserleri romantizm akımına veya daha özellikli olarak karanlık romantizm akımına ait, suçluluk, günah ve kötülüğün insanlığın tabiatında yer alan en doğal özellikleri olduğunu öne süren ders verici nitelikteki eserlerdir.

Eserlerinin bir çoğunda Püritan New England'dan esinlenmiştir, tarihsel romansı sembolizm ve derin psikolojik temalarla birleştirir ve sürrealizmin sınırlarında dolaşır. Tarihi tasvirleri, atalarımızdan kalma günah, suçluluk ve cezalandırma gibi ortak temaları ifade etmek için bir araç olarak kullanılan tarihsel kurgunun bir versiyonudur. Daha sonraki yazıları da Transandantalizm hareketine karşı olumsuz görüşlerini yansıtır.

Transandantalizm (Deneyüstücülük); 19. yüzyıl başlarından itibaren ABD'nin New England bölgesinde edebiyat, din, kültür ve felsefe alanında ortaya çıkan yeni fikirler toplamıdır. Bazen transandantal kelimesinin diğer kullanımlarından farkını ortaya koymak için "Amerikan Transandantalizmi" olarak da adlandırılır. Amerikan Transandantalizmi döneminin kültür ve toplumunun genel durumuna özellikle de Harvard'daki entelektüalizme karşı bir protesto olarak ortaya çıkmıştır. Bu akım dünyanın ve Tanrı'nın birliğine olan temel bir inanca dayanıyordu. Her bireyin ruhunun dünyayla aynı olduğu, dünyanın birebir bir mikrokozmoz olduğu düşünülüyordu. Kendine güven ve bireycilik doktrini, bireysel ruhun Tanrı ile kendini özdeşleştirmesine olan inançla gelişti.

Püriten, 16. ve 17. yüzyıllarda I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı reformist harekete karşı çıkan, kendisini "saflığı" aramak olarak tanımlayan bir Protestan doktrin ve ibadet şeklidir.

Püritenler İngiliz kilisesi ile uyum sağlayamadıklarından, Amerika'ya ilk göç hareketinde yer alırlar ve Amerika'da New England yerleşim yerini kurarlar. Salem cadı mahkemelerini icra edenler püritenlerdir.

Romantizm, 1800 ve 1850 yılları arasında Avrupa'da edebiyatı, müziği, felsefeyi ve sanatı etkileyen entelektüel bir akımdı. Bir ölçüde Sanayi Devrimi'ne, Aydınlanma Çağı'na aristokratik sosyal ve siyasi düzenine, doğanın bilimsel rasyonalizasyonuna ve klasisizme tepki olarak doğan, doğaya ve duygulara verdiği önemle bilinen bir akımdır. Ortaya çıkışında ise 1789 Fransız Devrimi sonrasındaki toplumsal, siyasal ve düşünsel yapının etkileri vardır.

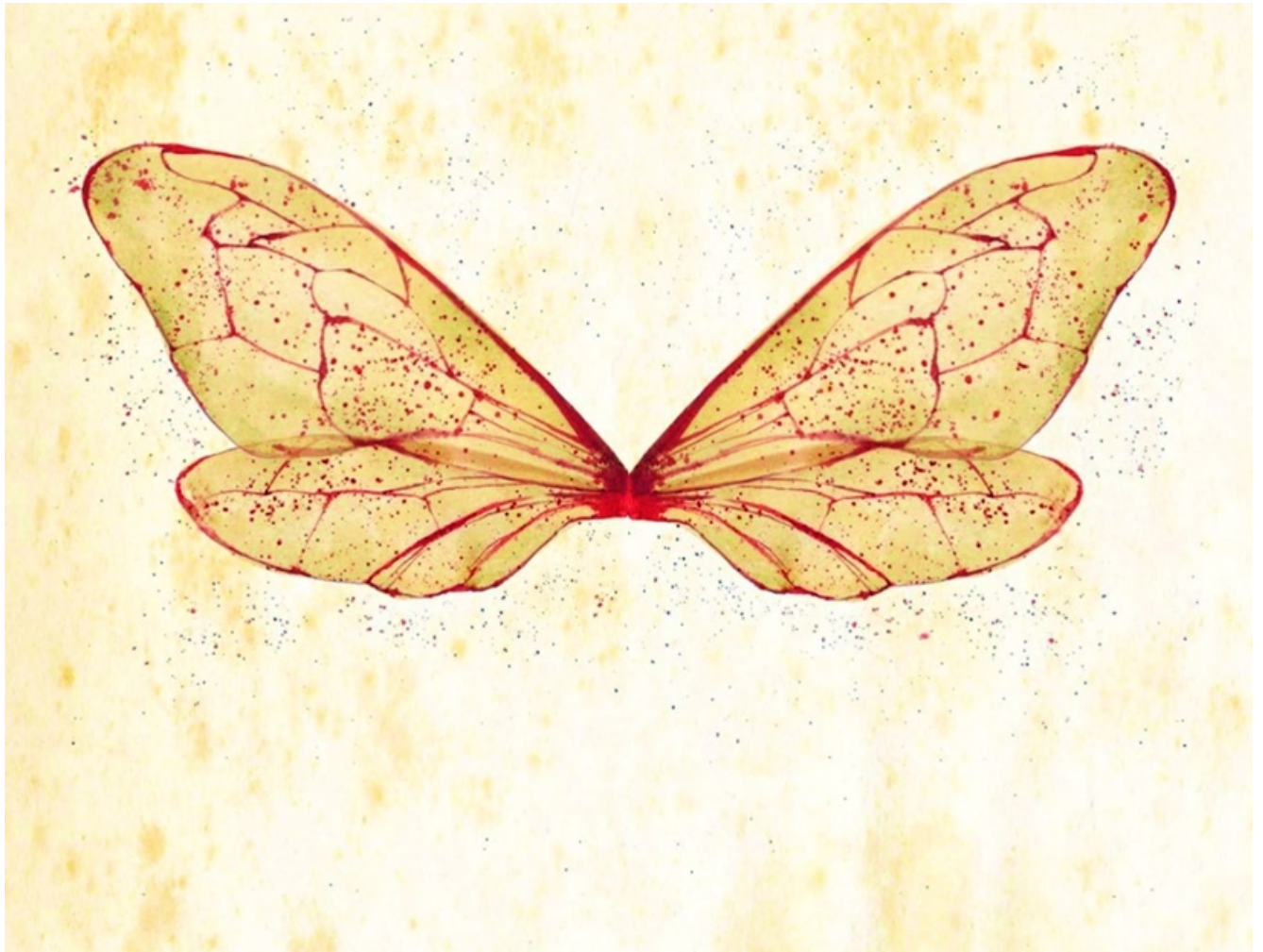
New England veya diğer kullanımıyla Yeni İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğu köşesine verilen isimdir. Boston bu bölgenin en büyük ve en önemli kentidir. Bölgeyi oluşturan eyaletler şunlardır:

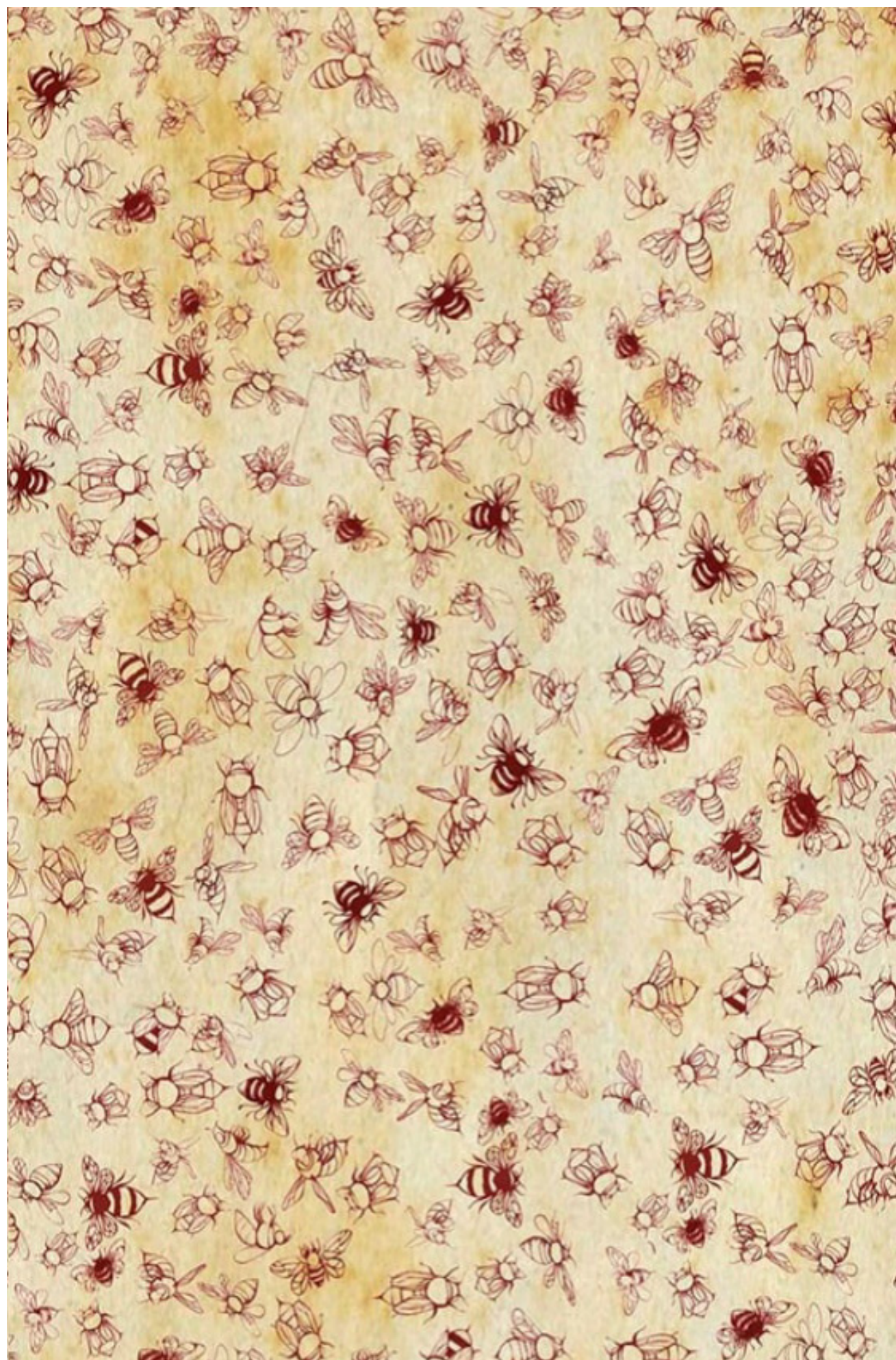
- Connecticut
- Maine
- Massachusetts
- New Hampshire
- Rhode Island
- Vermont

siyah takım elbiseli adam

Artık çok yaşı bir adamım ve başımdan bunlar
geçtiğinde henüz küçük bir çocuktum
- dokuz yaşında bir çocuk.

SİYAH TAKIM ELBİSELİ ADAM

Anlatı ustası Stephen King, Siyah Takım Elbiseli Adam'da izi silinmeyen korkunç bir çocukluk anısının öyküsünü anlatıyor: Yaşlı bir adamın son günlerine kadar peşini bırakmayan bir anının, uğursuz bir karşılaşmanın, bir hayatta kalma mücadelesinin, bir kâbusun öyküsü... 1996 yılında O. Henry Ödülüne layık görülen öykü, okuru ölümle burun buruna getiren, King'in eşsiz yeteneğini ustalıkla birleştirdiği, çarpıcı bir anlatı.

Siyah Takım Elbiseli Adam'a, Stephen King'in "bir Amerikalı tarafından yazılmış en iyi on öyküden biri" olarak gösterdiği ve öyküsüne ilham kaynağı olan Nathaniel Hawthorne'un 1835 tarihli Genç Goodman Brown adlı öyküsü eşlik ediyor. Amerikan edebiyatının en önemli metinlerinden biri olarak kabul edilen öykü, dindarlık maskesi altında yaşayan insanları, çıkar odaklı ilişkileri, yozlaşmış iktidar sahiplerini resmederken, dönemine ve bugüne ışık tutuyor.

"O günlerde her yerde hayaletler vardı."

STEPHEN KING

İllüstrasyonlar: ANA JUAN

Çeviri: AYBERK ERKAY